

Florència celebra la IX Trobada Internacional de Pregària per la Pau

«No es pot emprar el nom de Déu per odiar el germà»

Els dirigents religiosos de les grans religions mundials van celebrar a Florència, del 20 al 25 d'octubre, la IX Trobada Internacional de Pregària per la Pau, promoguda per la comunitat de Sant Egidí. *Terres i cels de pau* ha estat el lema escollit per a aquesta trobada que és la continuació de l'esperit d'aquell altre ja

memorable d'Assís del 27 d'octubre de 1986. Publiquem íntegrament el text del manifest per la pau proclamàt al final d'aquesta important trobada interreligiosa.

Més informació en el «Llindar» a pàg. I i en l'article de Jaume Castro a pàg. III

Manifest per la Pau

Homes i dones de diferents religions, procedents de diversos països, reunits a Florència per pregar a Déu i demanar la pau, afirmem solemnement: les religions no justifiquen mai l'odi i la violència. Davant del món ens recordem a nosaltres mateixos i a tothom que les religions no són per la guerra, sinó per a la pau.

És una afirmació antiga que ha sorgit amb nova energia de les diverses tradicions religioses: Déu vol la pau i no la guerra. Qui empra el nom de Déu per odiar el germà surt de la religió pura i sense màcula, perquè els molts noms de Déu no signifiquen mai guerra, sinó tots junts, formen la paraula pau.

Parlar de guerra de religió és una absurditat. Per això, dels col·loquis de Florència surt una forta convicció i una crida, per a tota dona i tot home: que la paraula i la vida de les religions sigui la pau. La pau és la cita que s'han donat els creients de les diverses tradicions per trobar-se, comprendre's i col·laborar. La pau, en efecte, és un bé indivisible, que ve de Déu i pertany a tota la humanitat.

La guerra és impia i mare de totes les impietats. No és lícit a ningú ni a cap poble profanar la pau amb la guerra.

Tantes veus, en el cor d'aquesta trobada interreligiosa, han demanat la fi de la violència i dels conflictes. Vénen de cada continent i donen testimoni de l'horror destructiu de la guerra i dels seus mètodes. Aquestes veus ens empenyen a interrogar-nos si, en les nostres respectives comunitats religioses, hem treballat per la pau. Demanem perdó per les nostres faltes i per les dels nostres germans i ens comprometem a impulsar en profunditat la renovació dels cors i de la vida en la via de la pau.

Moltes veus del Sud del món han demanat que no s'oblidi la part menys desenvolupada del nostre planeta, revifant, en el respecte recíproc, les polítiques de cooperació i accedint a una quota per al desenvolupament en els balanços nacionals. Molts testimonis han posat en evidència l'empremta de dolor que està associada a l'exasperació dels nacionalismes en un temps

en què, per altra banda, es té tendència a la mundialitat. Les religions, que abasten realitats humanes presents en diversos continents, han de fer pròpia aquesta crida del Sud del món i de les víctimes de les guerres.

La pau està escrita en el futur, però no en el present, de tantes parts del món. Però si tants, en la nostra època, poden iniciar una guerra, també molts poden fer la pau. El nostre somni és que cada creient es comprometi per la pau amb audàcia i contagi, així, a tota dona i a tot home de bona voluntat.

La pau és fràgil: per això dirigim la nostra crida a nosaltres mateixos, als creients, als governants, a tothom. La pau és el poder de cadascú. Cal treballar. Però, sobretot, dirigim la nostra invocació a Aquell que és més gran que nosaltres, perquè doblegui el cor dels violents, eradiqui els plans de guerra, d'injustícia i de terror, i faci aviat el gran do de la pau.

Florència, 25 d'octubre de 1995

SUMARI

6

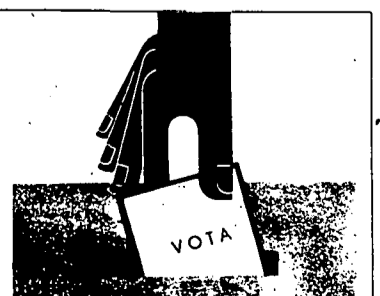
«La fe cristiana, creadora de cultura per al tercer mil·lenni»

VI

Retalls: «Els drets de les nacions», pel bisbe Antoni Deig

Eleccions: Cal votar? I a qui votar?

Vegeu l'editorial i la nota dels bisbes de les diòcesis catalanes a pàg. 2 i la reflexió dels equips cristians de pastoral política i comunicació, a pàgs. centrals.

Editorial

Eleccions

La campanya electoral avança i, amb ella, la reflexió dels cinc milions de ciutadans de Catalunya amb dret a vot. Una reflexió que gira al voltant de dues qüestions: *cal votar? I a qui votar?*

La nota dels bisbes de les diòcesis catalanes sobre aquestes eleccions convida a participar-hi. És possible que aquesta crida susciti estranyesa i trobi reticències en molts possibles electors, entre ells alguns catòlics. La raó d'aquestes actituds és la inadvertència de la relació que existeix entre l'acte de votar i la promoció del bé comú. Entre política, en últim terme, i amor al proïsme.

En efecte, ningú no negaria que és essencial per al cristià la pràctica d'actes de servei frater, alguns d'ells tan materials com els que l'Evangeli esmenta com a decisius: donar menjar i beure al famolenc, acollir el foraster, vestir el despulat... (Mt. 25,35). Ara bé, a l'altura del nostre moment històric, això es realitza

bàsicament —no exclusivament— amb la construcció d'una societat orientada al servei de l'home. De tot l'home, com deia Pau VI, i de tots els homes. La política és —ha de ser— l'instrument per a aquesta construcció. I el vot democràtic, la canalització de la quota de poder de decisió política de cada ciutadà.

Tot això ve relativitzat, indubtablement, pel mal ús de la política, per la seva instrumentalització al servei d'interessos innobles, per la seva corrupció. Però això no ens excusa del nostre deure d'arribar al límit de les nostres possibilitats. L'abstenció és ambigua: pot ser llegida com a aprovació tàcita de tot, com a protesta radical contra tot, o com a indiferència. Cap de les tres hipòtesis resulta acceptable i, menys encara, la seva confusió en l'abstencionisme.

A qui votar? La Nota esmentada ens recorda una sèrie d'elements constitutius del bé comú, des d'una òptica cristiana: «la protecció efectiva dels drets fonamentals

de la persona, en primer lloc de la vida, des de la seva concepció; la protecció del matrimoni i la família; el respecte a la identitat del nostre poble; l'accés de tothom a l'educació i al treball; el progrés econòmic, amb justícia social; la lluita contra la marginació; la llibertat d'ensenyament i d'expressió; la llibertat religiosa: la seguretat dels ciutadans i la protecció del medi». No és fàcil valorar en quina mesura cada programa i cada opció política ofereix garanties de promoure el bé comú. Caldrà inclinar-se pel «major bé possible», diuen els Bisbes. O, potser, pel mal menor, afegim nosaltres. En tot cas, ens cal sentit de responsabilitat i discerniment en consciència.

Precisament amb aquest tema de les eleccions, *Catalunya Cristiana* inicia avui la publicació d'una pàgina periòdica —avui apàgs. centrals— dedicada a la tan difícil com necessària reflexió cristiana sobre la política.

Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense

Davant les eleccions al Parlament de Catalunya

Ens arriba una nova convocatòria electoral, d'àmbit català, justament després de quinze anys d'autonomia.

La nostra primera paraula, especialment adreçada als catòlics i oberta a tothom que vulgui escoltar-la, és una invitació a participar-hi.

Participar en les eleccions al Parlament de Catalunya és una manera d'exercir l'autonomia del nostre poble. L'hem desitjada, hem treballat per aconseguir-la, volem millorar-la... també hem d'exercir-la.

Per què molts ciutadans de Catalunya sembla que se'n desinteressen? Potser per manca d'una cultura democràtica, que els permeti de superar el desencís davant les limitacions i les corrupteles de la política? Potser per poca solidaritat amb les institucions del país? Potser per preocupació o apatia envers la cosa pública? Tots tenim el deure de practicar la

justícia i l'amor frater i no ens n'excusen els defectes dels altres.

La nostra segona invitació és a votar responsablement, en consciència. Ens ha de moure el desig del bé comú del país. Aquest bé comú comprèn per al cristià la protecció efectiva dels béns fonamentals de la persona, en primer lloc de la vida, des de la seva concepció; la protecció del matrimoni i la família; el respecte a la identitat del nostre poble; l'accés de tothom a l'educació i al tre-

ball; el progrés econòmic, amb justícia social; la lluita contra la marginació; la llibertat d'ensenyament i d'expressió; la llibertat religiosa; la seguretat dels ciutadans i la protecció del medi.

La valoració de la mesura en què les diverses opcions polítiques ofereixen garanties de promoure el bé comú, ha de fer-la cada elector. Cal, d'una banda, observar els programes i les seves prioritats. I cal, de l'altra, tenir en compte la fiabilitat i la capacitat dels seus promo-

tors. Cada ciutadà, com a fruit d'aquesta consideració i d'acord amb el seu criteri i la seva sensibilitat, s'inclinarà a favor d'allò que considerarà el major bé possible.

Una paraula, encara, pensant en els candidats al Parlament i al Govern de Catalunya. Sempre és bo recordar que la política i els partits són per al poble, i no a l'inrevés. Que els polítics ho tinguin sempre present i actuïn en conseqüència és decisiu per a l'enfortiment de la nostra democràcia, encara jove. El ciutadà espera d'ells, amb raó, honradesa ben visible, coherència i esperit de servei. També escau demanar-los una campanya electoral amb propostes clares i realistes i amb respecte a l'adversari.

Preguem i us convidem a pregar, en aquest moment important de la vida del nostre país, pel progrés moral, per la pau i pel benestar de Catalunya.

Participar en les eleccions al Parlament de Catalunya és una manera d'exercir l'autonomia del nostre poble. L'hem desitjada, hem treballat per aconseguir-la, volem millorar-la... també hem d'exercir-la.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardulet, VIC

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggari 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiograf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30-17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.
Resta d'Europa: 20.384 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

Discurs del Papa a la FAO

Com és que hi ha tanta gent amenaçada de morir de fam?

ROMA.— Aquesta és la pregunta que Joan Pau II va fer a la FAO amb motiu de la seva tradicional visita bianual, marcada aquest any pel cinquantè aniversari de la fundació de l'organització.

La FAO, en efecte, va recordar el Papa, fou creada el 18 d'octubre de 1946 per garantir «el pa de cada dia per a tot home sobre la terra».

Adreçant-se als participants de la 28a. conferència general de la FAO, que es va desenvolupar a Roma del 20 d'octubre al 2 de novembre, Joan Pau II va invitar a la comunitat internacional a «comprometre's sobre un bé fonamental i un deure: alliberar l'ésser humà de la mala alimentació i de l'amenaça de morir de fam». El Papa va recordar la mateixa divisa de l'organització *Fiat panis*, i el seu projecte original de «trobar els mitjans per garantir una alimentació suficient per tot el món».

La «tràgica situació actual» no fa més que acreïxer les dificultats d'aquesta tasca, va subratllar el Papa, fent especial al·lusió als nombrosos països on la pau i la

seguretat no són garantides, a la mobilització de les poblacions i al flux de refugiats. L'acció de la FAO ha d'evolucionar, va dir, vers «una reestructuració difícil però necessària».

«Per què hi ha tanta gent amenaçada per la fam?» va preguntar el Papa. «A nivell mundial, ¿és possible produir prou aliments per satisfer les necessitats de cada u?». Entre les «múltiples raons» que expliquen aquesta «situació paradoxal», Joan Pau II va citar especialment «les polítiques de reducció forçada de la producció agrícola» i «la inversió massiva en els sistemes d'armaments sofisticats en detriment de les necessitats primàries de l'home». «Els mecanismes del comerç internacional —va dir el Papa—, fan que els països desfavorits, aquells que no tenen el necessari per alimentar-se, són d'una manera o altra exclosos del mercat».

El Papa va fer, en conclusió, una crida a les organitzacions internacionals com la FAO per «establir els canvis i les reformes del sistema internacional sobre una ètica de la solidaritat i sobre una cultura del compartir». (APIC)

Amb vuit mil assistents i connexions televisades en directe des de Roma a Jerusalem

«Festa dels preveres» al Vaticà amb el Papa

ROMA.— Uns 280 preveres i bisbes d'arreu del món van assistir, el divendres 27 d'octubre, a la tarda, en companyia de Joan Pau II, a una manifestació en el curs de la qual els preveres, al igual que algunes personalitats del món de l'esport —el futbolista brasiler Zico—, de l'espectacle o de la vida política, van expressar el seu testimoni sobre la vida sacerdotal. La trobada, per altra part, va estar marcada per connexions televisives entre Roma, Ars, Wadowice, Fàtima i Jerusalem.

La trobada posava pràcticament fi al simposi d'una setmana volgut pel Papa per commemorar els trenta anys del decret *Presbiterorum ordinis*, del Concili Vaticà II sobre la vida i el ministeri dels preveres.

Aquesta setmana de treball, que es va acabar formalment amb l'adopció d'un document final; va aplegar, a més de diversos cardenals i bisbes de la cúria romana, un prevere i un bisbe de totes les Conferències episcopals del món. O sigui uns 280 partici-

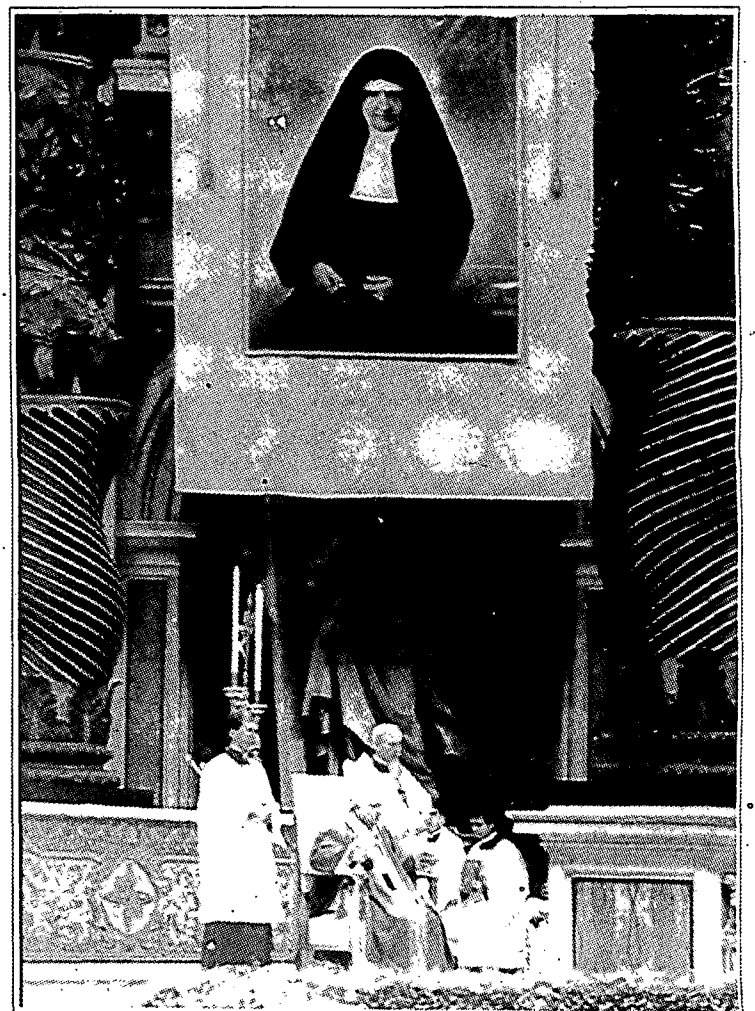
pants representant els 400.000 preveres amb què compta l'Església catòlica.

El testimoni del Papa

«Jo també voldria oferir el meu testimoni de prevere des fa gairebé cinquanta anys», va dir el Papa a l'inici de la tarda. Després d'haver saludat els participants, especialment els preveres, «vells, malalts o cansats», va fer-ne una forma de meditació. El sacerdot, digué el Papa, és «una

vocació», donada pel Pare al seu propi Fill, «únic sacerdot per sempre», és «un do», i només Déu pot atribuir «aquest honor», que és «un misteri que depassa l'home».

Davant de 8.000 persones que s'havien aplegat al Vaticà per aquesta «festa dels preveres», i dels milions de telespectadors, el Papa va anunciar que el primer de novembre d'aquest any celebrava el seu 50è any de sacerdot. Va explicar la seva pròpia vocació «adulta», madurada durant la guerra, la seva entrada al Seminari de Cracòvia l'any 1942, la seva ordenació l'any 1946 pel cardenal Adam Sapieha, en la seva capella privada. «En 50 anys de sacerdot, va dir, el que, per a mi, és el més important i el més sagrat no és altra que la celebració de l'Eucaristia. La missa és, de manera absoluta, el centre de la meua vida i de cada un dels meus dies» (APIC)

Joan Pau II va presidir el diumenge 22 d'octubre, una cerimònia a la basílica de Sant Pere de Roma, durant la qual va beatificar dues religioses i una laica, totes de nacionalitat suïssa. Es tracta de Maria Teresa Sherer, cofundadora de les Germanes de la Caritat de la Santa Creu; Maria Bernarda Butler, fundadora de les Germanes Franciscanes de Maria Auxiliadora, i de Margarita Bays, que va dedicar la seva vida als pobres

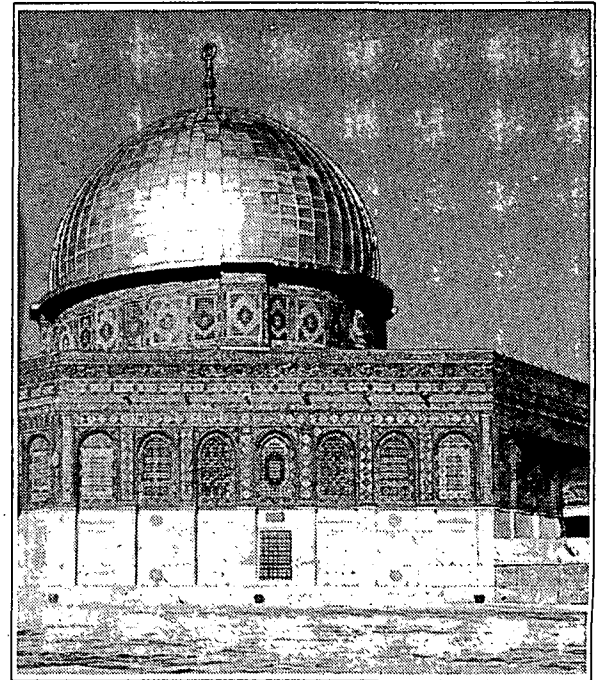
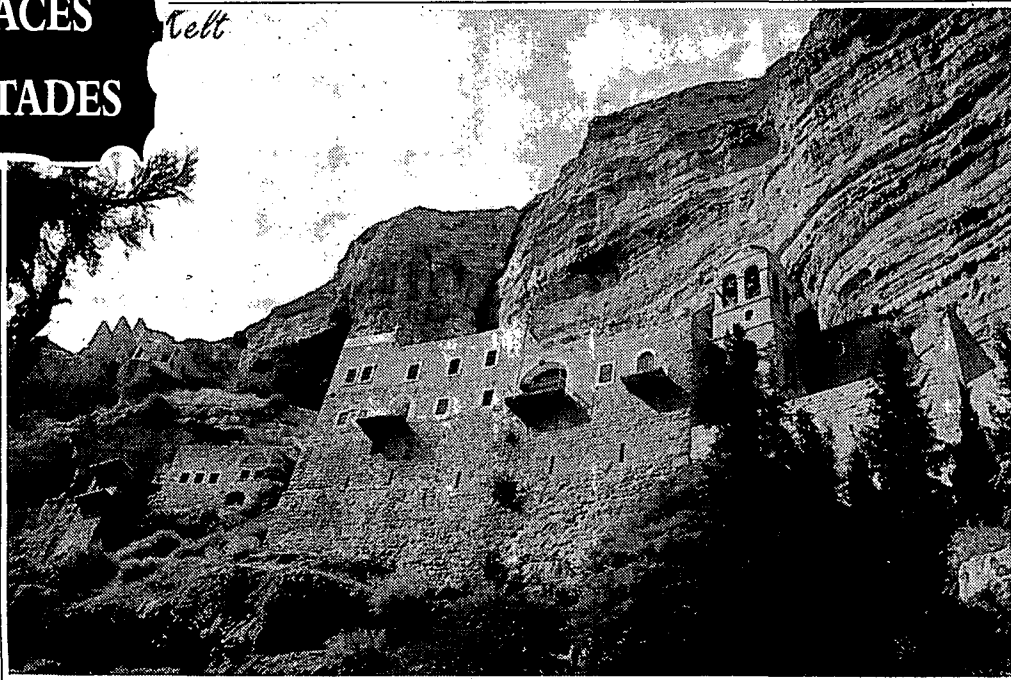
Una manera, la més excel·lent, de preparar el nadal: anar a conèixer el país de Jesús

Pelegrinatges a

TERRA SANTA

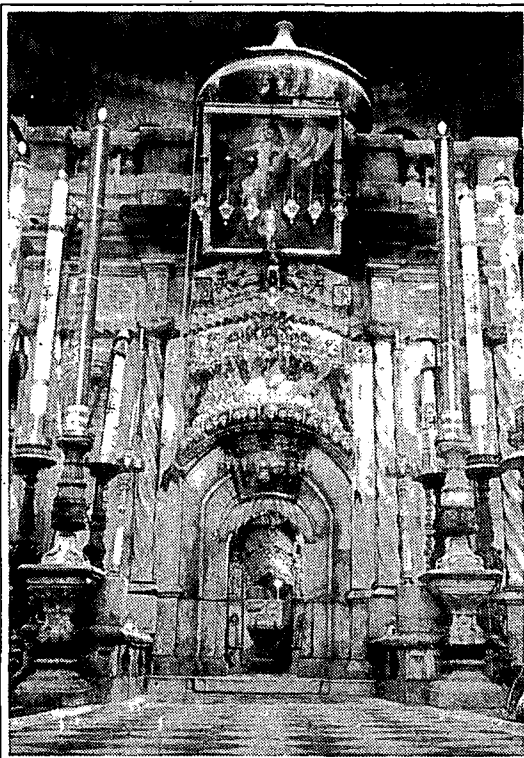
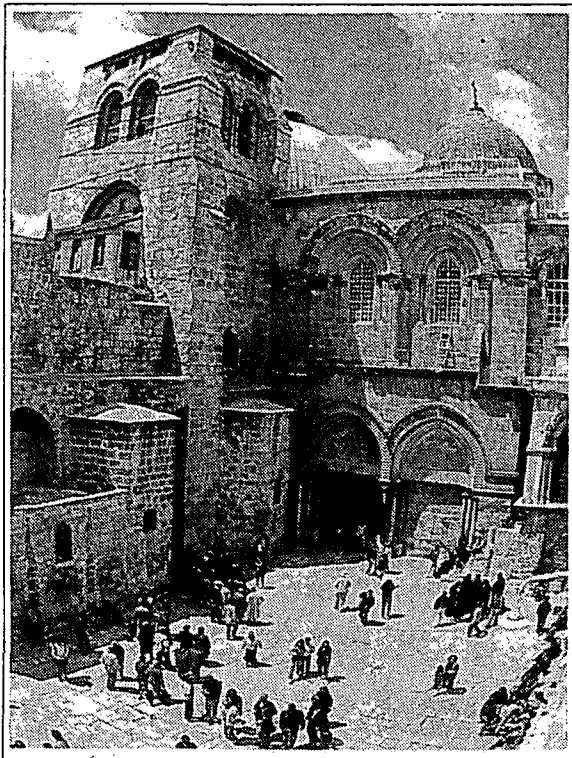
Del 1 al 8 de desembre

PLACES LIMITADES

i del 27 de desembre al 5 de gener

FEU-VOS «PELEGRINS DE LA PARAULA» VISITANT LA JUDEA I LA GALILEA:

- JERUSALEM (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.)
- BETLEM: camp dels pastors i basíliques
- JERICÓ i la mar Morta
- NATZARET i CAFARNAUM, amb el llac de Tiberíades
- CANA, el riu Jordà i el Mont Tabor
- AKKO i •CESAREA MARÍTIMA, Mont Carmel, etc.

Feu del vostre viatge a Terra Santa una vivència inoblidable PAS A PAS AMB EL NOU TESTAMENT, seguint les directrius i la tradició transmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

OBERTA LA INSCRIPCIÓ

Assistència tècnica ULTRAMAR EXPRESS

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:**

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

Internacional

BÈLGICA

Vida Femenina ha complert 75 anys

BRUSSEL·LES.—Vida Femenina, moviment cristià d'acció cultural i social, que aplega actualment uns 75.000 membres a Bèlgica, festeja els seus 75 anys. Una exposició itinerant dedicada a la història del moviment i un llibre marquen l'esdeveniment.

«Nosaltres volem retre homenatge a totes les pioneres de Vida Femenina que tingueren la intuïció fonamental de creure en la capacitat de les dones de resistir al món i transformar-lo», explica la presidenta, Mary Malevez. «75 anys de vida de dones, també són 75 anys de lluita», recorda la presidenta. Aquest aniversari també és un nou punt de partida ja que «la plena participació de les dones en la vida política, econòmica i soci-

al, el seu accés als llocs de responsabilitat, la seva presència a nivell polític són lluny de ser una realitat avui», afegeix. (APIC)

ALEMANYA

El 38 per cent dels infants creuen en l'existència del més enllà

MUNIC.—Només el 38,1 per cent dels infants d'edat escolar a Alemanya creuen que hi ha una vida després de la mort, segons revela un sondeig publicat en l'edició de novembre de la revista *Parents* de Munic.

Els escolars alemanys en un 35,8 per cent neguen l'existència d'un més enllà. A la pregunta «Com imagineu una vida després de la mort?», el 16,4 per cent dels 2.248 escolars

preguntats han expressat els seus dubtes, mentre que el 9,7 per cent ha respost «No ho sé pas». (APIC)

IRLANDA

Una dona sacerdotessa anglicana es passa al catolicisme

DUBLIN.—Phyllis Fleury, una de les primeres dones prevere de l'Església anglicana d'Irlanda, s'ha convertit al catolicisme. Ph. Fleury, una dona metge jubilada, fou ordenada el 1991 i ha treballat a la diòcesi irlandesa de Raphoe.

Entrant més tard en relació amb un convent de franciscans, va aprendre a conèixer «la calor particular del catolicisme», que és el que l'ha decidit convertir-se, segons ha confiat als periodistes. (KNC)

Una mare centenària de tres fills jesuïtes

Els tres jesuïtes que apareixen en la fotografia, al costat de la seva mare, Edmundo, Emilio i Àngelo són tres germans de la família Benedetti Kalitowski. El pare és d'origen italià, la mare, d'origen polonès i els tres fills són nascuts a Barcelona. La mare, la Sra. Francisca Kalitowski ha complert 100 anys. El matrimoni es va traslladar a viure a Barcelona, a la part alta de la ciutat, i al carrer que porta el seu nom: c./ Benedetti.

Espanya

Presca de possessió de Mons. Ricardo Blázquez, en la qual foren absents les autoritats civils locals

El nou bisbe de Bilbao vol ser «el pastor de tots»

C.C.

BILBAO.—El passat diumenge 29 d'octubre, el nou bisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, va prendre possessió de la diòcesi basca en una solemne Eucaristia a la catedral de Santiago en què va expressar el desig d'integrar-se en el poble basc, al qual va qualificar de «el meu poble» i va demanar als ciutadans que l'ajudin a ser «el pastor de tots els feligresos».

Unes 4.000 persones van seguir des de dins i fora de la catedral l'acte de presa de possessió, en el qual van participar quaranta-un bisbes procedents de diversos punts de l'Estat.

El nou pastor, que succeeix en el càrrec Luis María de Larrea, va expressar en l'homilia el seu desig de formar part del poble basc. «Vinc des de Palència a Bilbao amb la intenció de ser pastor de tots, els que heu nascut aquí, i dels que han vingut d'altres llocs i han trobat entre vosaltres hospitalitat», va afegir.

Blázquez va demanar al poble basc ajuda per integrar-se a Euskadi i va expressar el seu desig que

«ningú per legítimes diferències socials i polítiques deixi de trobar en l'Església casa seva».

En aquest sentit, va manifestar la seva disposició a «sintonitzar profundament» amb la manera de ser i de sentir del poble basc, per la qual cosa va expressar la seva intenció de «familiaritzar-se» amb l'euskera, i va pronunciar el seu discurs intercalant cites en aquesta llengua, cosa que va ser rebuda amb aplaudiments.

Entre els prelatos que van assistir a la presa de possessió, destacava el president de la Conferència Episcopal espanyola i arquebisbe de Saragossa, Elías Yanes; el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles; els cardenals dimissionaris de Madrid i Toledo, i el bisbe de Sant Sebastià, Mons. José M. Setién.

També van acudir uns 300 sacerdots de Biscaia, Àlaba, Palència i Salamanca, així com feligresos de Palència, d'on Blázquez era

bisbe, i d'Àvila, la seva terra natal.

Als afores del temple, un centenar de persones van manifestar la seva protesta pel nomenament de Mons. Blázquez. L'alcalde de la ciutat de Bilbao, Josu Ortuondo, del PNB, no va acudir a la presa de possessió del nou bisbe, tot i haver estat convidat.

Monsenyor Luis María Larrea, titular fins ara de la diòcesi basca, havia demanat a totes les parròquies que en la pregària dels fidels de les eucaristies dominicals es pregués pel nou bisbe.

DE FRANC

Si vostè vol sentir-hi millor:

SENSE DUR RES A LES ORELLES

Amb les ulleres acústiques especials. Ideals per, al qui no sigui sord però a vegades vol sentir-hi amb més claredat. Ningú no s'adonarà que Vostè utilitza una correcció auditiva perquè no duu a l'orella cap auricular... cap cordó... cap cable... res a amagar.

TOT A L'ORELLA

Fet totalment a la seva mida, mínuscul i invisible

AMB TOTES DUES ORELLES

Hi sentirà més clarament, entindrà dues vegades millor, enlloc de la meitat amb una orella.

Una oferta especial limitada!
Una publicació de regal!

Ofereim una utilíssima publicació només als lectors dèbils d'oïda d'aquesta revista. Si Vostè té un problema auditiu ompli aquesta butlleta i la pot enviar ràpidament. AMPLIFON li enviarà DE FRANC el regal que té reservat per a Vostè.

ENVIEU EL CUPÓ AVUI MATEIX!

OFERTA VÀLIDA NOMÉS
FINS AL 17 DE NOVEMBRE

DE FRANC

amplifon

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 2ª planta. 08010 Barcelona

Prego que m'enviïn de franc el regal per als dèbils d'oïda, sense cap compromís per la meua part.

NOM..... COGNOM.....

ADREÇA..... POBLACIÓ.....

PROV..... C.P..... TEL.....

Tema del simposi del Consell Pontifici per a la Cultura

Espanya

La fe cristiana, creadora de cultura per al tercer mil·lenni

MADRID.— A la facultat de Medicina de la Universitat Complutense, amb el suport del Pontifici Consell per a la Cultura, organisme dependent de la Santa Seu, va tenir lloc del 23 al 25 d'octubre, un simposi sota el títol de «La fe cristiana creadora de cultura per al tercer mil·lenni». Entre els seus ponents cal destacar els cardenals Paul Poupard, president del Consell Pontifici per a la Cultura; Mons. Antonio Ribeiro, arquebisbe de Lisboa i Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona.

C.C.

A l'acte d'inauguració, el cardenal Poupard va llegir un missatge del Papa, en el qual destaca que «la cultura, quan té les seves arrels i troba la seva vitalitat en el cristianisme, afavoreix la solidaritat en realitats universals i contribueix d'aquesta manera a il·luminar els grans desafiaments del nostre temps, com són la pau, l'intercanvi pacífic dels recursos naturals i la implantació de la solidaritat social».

Els tres cardenals destacaren en les seves intervencions la importància del fet cristià i les seves repercussions en la cultura. «Si la fe no és creadora de cultura, no és significativa per a la vida», va dir el bisbe auxiliar de Madrid, Javier Martínez, que també va participar en el simposi.

Poupard i Ribeiro

En la seva intervenció, el cardenal Poupard va destacar que «la cultura actual es caracteritza per una superficialitat que no pot arrelar». També va dir que «les comunitats humanes perden consistència i les persones en l'aïllament cada vegada més gran es deixen endur pel pendent de l'hedonisme i d'una llibertat desenfrenada que arriba a negar la veritat de les coses». Va advertir que és cert que es constata un ressorgiment de la religiositat, però acostuma a ser una religiositat *light*, ja que es voldria que l'Església deixés de recordar les exigències i normes morals.

Per la seva part, Ribeiro, arquebisbe de Lisboa, va tractar de cristianisme, moralitat i cultura. «Dir cultura és dir moralitat», va manifestar perquè la relació amb el destí,

que és el que determina la moralitat, és també el factor determinant de tota cultura». El ponent es va estendre en com s'expressa la relació amb el destí en el cristianisme, i la relació entre moralitat cristiana i cristianisme.

Ponència de Mons. Ricard M. Carles

Per la seva part, l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Carles, en la seva intervenció va destacar que els tres trets característics en la cultura del nostre temps són: el racionalisme tecnològic i tecnocientífic, la «cultura mosaic» i el pensament dèbil.

Del primer va dir que provoca la igualtat humana per damunt de fronteres, races, credos i ideologies, però negativament posa en qüestió les identitats i els arrelaments i ofereix unes possibilitats noves d'intervenció en l'home i en la realitat, però no aporta sentit. Es produeix així un xoc entre aquest racionalisme tecnocientífic i les savieses mil·lenàries, culturals, religioses, a primera vista en el seu detriment. El cardenal Carles va defensar el sentit transcendent de l'home davant la cultura.

Pel que fa a la crida «cultura mosaic», va subratllar que «s'expressa sobretot en els mitjans de comunicació i se'n presenta com una realitat fragmentada i inconnexa, si no, com una realitat moral descafeïnada».

En referir-se al «pensament dèbil» de la cultura, Carles va assegurar que s'ha convertit en un dels trets de l'anomenada postmodernitat. Va posar en relleu que «la fe és per als catòlics una experiència viscuda, una cosa renovable, perfeccionable. Els cristians, per tant, no som immobilistes ni ens oposem al progrés autèntic». Va demanar a les autoritats espanyoles que no destrueixin

El cardenal Carles en un moment de la seva intervenció

el marc moral en contra de la persona, ja que això duu al nihilisme i a la destrucció de l'esperit del nostre poble. Finalment, va dir que «promoure lleis que no estiguin al servei de la dignitat de la persona és una manipulació de la cultura i de la tradició».

La ponència de Mons. Ricard M. Carles, *El fet cristià i les seves repercussions per a la cultura* ve expressada en aquestes assercions: posar en relleu els factors del fet cristià que tenen repercussió per la manera com l'home afronta la seva relació amb la cultura, la manera com fa cultura, i les mateixes obres de cultura que fa. La reflexió inclou els principis que regulen la relació de la fe cristiana, com a experiència determinant del subjecte, amb la cultura i les cultures.

Altres intervencions

Hi va haver en el simposi altres intervencions importants. Cal destacar la de Mons. Antonio M. Rouco Valera, arquebisbe de Madrid, que va destacar la moderna concepció de l'Estat i la seva fonamentació filosòfica i jurídica, la condició de l'Església en l'Estat modern, de la confrontació al diàleg, així com l'Església com a institució pública i les perspectives de futur, en la societat espanyola i europea.

Veritat i tolerància en la Il·lustració, en la

postmodernitat i en els cristians, va ser el tema que va exposar el pare G.M. Martin Cottier, O.P. així com *el valor específicament cristià*, del catedràtic d'ètica, Stanislaw Grygiel.

Taula rodona sobre la «cultura de la nació»

A més a més de les ponències hi va haver una taula rodona sobre la «cultura de la nació» en perspectiva cristiana i la fe en els nacionalismes contemporanis.

El diàleg va arribar a aquestes conclusions: La nació és un factor importantíssim en la transmissió i l'elaboració de la cultura. Ella determina la llengua, i en un sentit més ampli, la tradició en la qual inserta la persona. És, per tant, important reflexionar sobre la manera com s'articula la pertinença a una nació amb l'experiència cristiana que, per la seva naturalesa, afecta l'estructura ontològica de la persona, és universal, i té tendència «a la unitat de tots els homes» (LG 1). A l'Edat Moderna, la nació té tendència a ocupar de nou, com en l'antiguitat pagana, gairebé el lloc de Déu: tendeix a convertir-se en un absolut. I, tanmateix, el concepte modern de nació, en els finals del segle XX, es mostra al mateix temps com a insuficient per assegurar la convivència entre els homes.

102 Viatge Cultural

DIA 26 DE NOVEMBRE

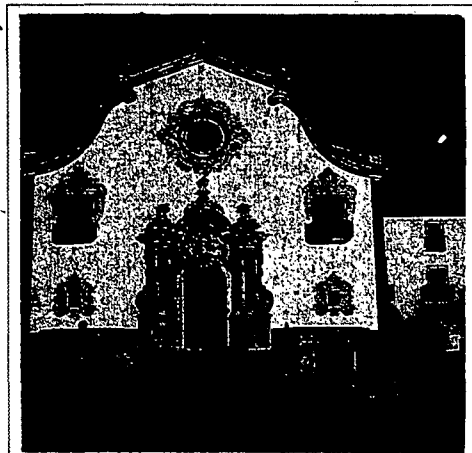
VISITAREM: LA GLEVA, (Manlleu) Commemoració naixement Mn. Cinto - ROCAPREVERA (Torrelló), - COLL DE BARCONS - JOANETES - HOSTALETES D'EN BAS - SANTUARI DEL FAR - VIC

Preu: 4.000 ptes., inclou viatge, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu a **ULTRAMAR EXPRES**. Tel. 301 17 98.

La sortida serà a les 7,30 del matí del carrer València xamfrà Balmes.

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat durant el viatge si les circumstàncies ho aconsellen.

Preguem als participants en els viatges, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

Santuari de la Gleva

O.T.: ULTRAMAR EXPRESS GC4MM

Barcelona

La recuperació del Kerygma, proposta de revolució a la pastoral juvenil

David Vidal

BARCELONA.— Diversos experts i responsables de la pastoral juvenil diocesana, com el bisbe auxiliar per a la Pastoral de Joves Joan Carrera i la delegada diocesana Rosa Deulofeu, van coincidir en la necessitat de recuperar en l'actual moment social la força i l'especificitat del kerygma. Així es van expressar durant l'acte sobre la recepció del Concili i la revitalització de la Pastoral Juvenil celebrat al Seminari de Barcelona el passat 19 d'octubre. En el transcurs del qual, el director de l'Escola de l'Esplai, Carles Armengol, va lliurar els diplomes del Curs d'animadors en la Pastoral Juvenil.

A la primera ponència, Mn. Xavier Morlans, responsable del projecte David i membre de l'equip redactor del primer tema del Concili, va assegurar que l'aplicació a la Pastoral Juvenil de les propostes conciliars sobre evangelització suposa «una revolució i demana una conversió mental» per tal de recuperar «la força i l'especificitat del kerygma, és a dir, del primer anunci alegre, breu, cristocèntric i testimonial», el contingut del qual és «Jesucrist ha mort per tu a la Creu i ha ressuscitat». Aquesta és «la portad'entrada a l'experiència cristiana».

Mn. Morlans parlava de revolució i de conversió mental perquè, «per

reacció als quaranta anys de nacional-catolicisme vam fer una opció per l'anunci implícit, per tal de rentar el pecat de la pressió religiosa exercida des del catolicisme durant tants anys». Actualment, però, han passat vint anys del final de la dictadura i, segons va assegurar, «podem dir que el pecat està ben rentat, i mentre tothom, fins i tot des de qualsevol secta, llança el seu kerygma, nosaltres seguim sense fer-ho i ja ha arribat el moment d'anunciar-lo de la mateixa manera que es va fer fa 2000 anys».

És important que la llum il·lumini

El P. Antoni Domènech, provincial dels Salesians i expert en temes de pastoral juvenil, va abonar aquesta perspectiva i va lamentar que «ens quedem a les rodalies i no acabem de presentar mai el kerygma». I va postular «tres principis metodològics: una metodologia de l'experiència, una metodologia grupal o eclesial i una metodologia de la iniciació cristiana» i va

demanar «una forma de comunicació més vital i no tan conceptual, per exemple com l'ús que feia del relat l'Església primitiva», que facilitava la comprensió i la transmissió del missatge.

Per últim, Mons. Joan Carrera va fer una crida a la comunió pastoral, una reflexió sobre la necessitat d'actuar amb el que tenim, sigui millor o pitjor i una invitació a l'esperança sobre la fertilitat de la llavor llançada, encara que no en veiem els fruits. També va convidar a no perdre massa temps llegint enquestes sobre el jovent, perquè «Jesús no en feia» i perquè «no ens importa tant saber com és la tenebra que hem d'il·luminar o la massa que hem de salar com que la sal sali i la llum il·lumini», va dir.

El bisbe auxiliar va aprofitar per fer una crida a la comunió eclesial i a la col·laboració: «Som a l'Església, menys diferents els uns dels altres del que jo mateix pensava quan era més jove. Si parlem d'ecumenisme amb els protestants com és que ens costa tant apropar-nos a d'altres sensibilitats dins de la pròpia comunitat diocesana?».

El bisbe Carrera en el moment del lliurament de diplomes del Curs d'animadors en la Pastoral Juvenil

Homenatge al professor de Filosofia Eusebi Colomer

GIEC

BARCELONA.— «És un consol adonar-se que en un món dominat pels imperatius del mercat, hi ha encara relacions de companyonia i amistat que no depenen de les lleis econòmiques, relacions purament gratuïtes» va manifestar Eusebi Colomer, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, en rebre

la Miscel·lània feta per homenatjar-lo. L'acte es va celebrar al Seminari Conciliar de Barcelona i va ser presidit pel cardenal Ricard M. Carles. *Pensar en diàleg* és el títol de la Miscel·lània, que recull el volum XIX de la Revista Catalana de Teologia.

L'obra d'Eusebi Colomer compta amb més de 232 títols i una de les seves publicacions més importants és *El pensamiento alemán de Kant a Heidegger* en tres volums.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Els valors morals també interessan a l'Estat

En tres setmanes, i als seus 75 anys, ha fet un viatge bastant llarg a l'Àfrica, després un altre tot seguit als Estats Units, i tres dies abans d'anar a l'Àfrica es trobava a Loreto amb 300.000 joves europeus. Tot això sense reduir el dur treball de cada dia. De fet, no cal pas preguntar-se gaire sovint com es troba el Sant Pare. Però avui no volia parlar tant de la seva forma física, com d'una frase seva, que he recollit del diari «Le Figaro», i que és l'expressió d'un convenciment que el Sant Pare ha manifestat més d'una vegada.

A una Nord-amèrica rica, però amb unes desigualtats socials enormes, ha dit: «El desafiament d'Amèrica és trobar "la veritat" en la realització de la seva llibertat.» I és que la democràcia pot subsistir «sense un compromís comú envers certs valors morals de la persona i de la comunitat?»

L'experiència actual ens diu que la democràcia pot córrer molt de risc, quan els valors morals resten arraconats. Dit d'una altra manera: el problema espiritual de la persona sí que interessa a l'Estat. Mal aniria que li interessés el problema espiritual negativament, per ideologia, per intentar-lo fer desaparèixer de l'horitzó dels ciutadans, o per aconseguir així algun tret de progressisme aparent.

Aquest matí m'ha preguntat un periodista d'una agència de mitjans sobre la violència juvenil. La meua resposta potser s'hauria pogut resumir amb el que he dit abans. Que aquesta violència demostra que, a l'Estat, sí que li interessa l'espiritualitat del ciutadà. Que no es pot buidar la formació dels infants, dels adolescents o dels joves de tota transcendència, de tot valor, de tota convicció profunda —com s'està fent de fa uns anys, i s'ha repetit a les darreres disposicions sobre l'ensenyament de la religió— sense recollir-ne fruits amargs.

Una joventut minvada —aplatada— en les seves possibilitats de maduració i d'ennobliment, profundament alterada —o buidada— en el seu fons moral, es pot convertir en un fantasma de la veritable joventut —que posseeix sempre tantes virtualitats!—, i que és absorbida per tot el que li ofereixen els poderosos mitjans del nostre temps, però —cal dir-ho— no pas per a ennobrir-los, sinó per a explotar-los, per tal de fer-los consumidors d'allò que els acabarà consumint.

Conec certament moltíssims joves que prometen un futur esplèndid al nostre món, però en conec certament d'altres que pateixen i moren sense poder sortir d'on els han posat o han caigut. Les vivències dels qui treballen amb joves marginats són cada cop més tràgiques, perquè són més nombroses i doloroses per als qui les pateixen.

La Paraula —Jesucrist— s'ha fet petita amb els petits; però quan els grans d'aquest món els l'arrabassen o els l'escamotegen... Penso que en la joventut, d'alguna manera trepitjada, és Déu mateix qui és escarnit. Els profetes de la Bíblia sempre van dir, en nom del Senyor, que el crim més gran era l'aixafament dels petits pels poderosos. Ja fa temps que Bernanos va preguntar: «¿Sou capaços de rejuvenir el món, sí o no? L'Evangelí sempre és jove; els vells sou vosaltres.»

Barcelona

Celebren el centenari de l'aprovació canònica de la seva congregació

Les germanes Darderes són missioneres de la Caritat

BARCELONA— Recentment, la casa-bressol de la congregació de les Germanes Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora (també conegudes com a Darderes), situada al carrer Hospital, de Barcelona, va viure una jornada inoblidable. Es van commemorar tres fets: el centenari de la mort de la cofundadora de l'orde, la mare Isabel Ventosa i Roig, el 2 d'abril de 1895; el centenari de l'aprovació canònica de la congregació l'11 d'abril de 1896 i la festivitat de Sant Francesc d'Assís. L'acte va aplegar prop de 200 persones.

Miquel Àngel Codina

Es va celebrar l'eucaristia a la capella de la casa, presidida per Mn. Josep Antoni Arenas, canonge de la Seu barcelonina, i concelebrada amb quatre sacerdots. Van assistir-hi, entre d'altres, la superiora general de la congregació, Ana Maria Lander, la comunitat de la casa, les germanes d'altres comunitats, els amics, els fidels i els veïns. La celebració eucarística va comptar amb la magnífica actuació de la coral de Joan M. Aragonès.

En l'actualitat, les germanes Darderes —i també seglars— ofereixen als malalts, desvalguts i necessitats un servei lleial i sincer a domicili. La congregació és present a Espanya, Itàlia, Argentina i Perú.

Dos fills il·lustres de la caritat

Francisco Darder i Darder, membre de la Congregació

Mn. Arenas va presidir l'eucaristia de commemoració

Seglar de la Nativitat de Nostra Senyora i rellevant cirurgià de l'Hospital de la Santa Creu, de Barcelona, va impulsar un servei que respongués a les necessitats de les dones malaltes de l'Hospital. En el seu testament va llegar els seus béns per a la creació d'una Causa Pia que mantingués una comunitat de senyores caritatives dedicades a les malaltes pobres de l'Hospital de la Santa Creu. El 29 d'agost de 1731 es van aprovar els primers estatuts de les Senyores de la Casa Darder i el 7 de setembre es va inaugurar l'Obra.

Isabel Ventosa i Roig, va ingressar l'any 1857 a la Casa Darder del carrer Hospital, de Barcelona. Nomenada superiora de la Comunitat de Senyores va promoure, entre d'altres qüestions, que les germanes Darderes participessin en diverses conferències sanitàries i de formació d'infermeria per desenvolupar amb el màxim d'eficiència la seva tasca caritativa. Va treballar de valent per dur a terme la transformació de la Causa Pia de Darder en una congregació religiosa. El pas definitiu va ser la redacció de les constitucions pel Dr. Salvador Casañas, bisbe d'Urgell i l'11 d'abril de 1896, quan la mare Ventosa ja havia mort, va erigir-se canònicament l'institut de les Germanes de la Nativitat de Nostra Senyora de la Tercera Orde Regular de Sant Francesc d'Assís.

Urgell

El bisbe Joan Martí i Alanis diu adéu a Tiurana

Antoni Mirabet

SEU D'URGELL— «Adéu a Milpareix, a Bassella, a Castellnou de Bassella, a la Clua i a Aguilà. El pantà es va construir. La gent va marxant. A Tiurana la set dels uns ha estat el dolor dels altres». Aquest és el tema de la carta pastoral que, a través de les pàgines d'*Església d'Urgell*, el bisbe Joan Martí i Alanis ha adreçat als tiuranesos i veïns dels pobles que seran inundats pel pantà de Rialb, ja en construcció.

El bisbe Joan Martí i Alanis, que ha conviscut sovint amb els emigrants espanyols a Europa, comprèn el dolor dels tiuranesos, sap que les llàgrimes no les eixugarà mai ningú i que «l'enyor incurable de la terra no té remei».

«Sempre he estat al costat del dolor dels afectats». La carta pastoral, després de fer avinent la fundació de Tiurana pel bisbe Arnau de Preixens, recorda l'estudi que Càritas Diocesana va encomanar al Secretariat de Coordinació per al Desenvolupament, document que va ser presentat públicament l'any 1975. S'ha vetllat pel respecte dels drets humans, que no han estat mai vulnerats.

L'amistat continua i «restarà com una senyera ben alta a la muntanya de Solés, l'ermita de la Mare de Déu». Dalt de la carena, al costat de la Mare de Déu, els pobles de la vall guardaran les restes dels difunts i els records més entranyables de la seva història i s'hi aplegaran cada any. L'ermita és el refugi que la Mare de Déu de Solés ha guardat per als devots dels pobles de l'entorn. «Que ella segueixi els vostres passos amb amor de Mare» és la pregària i el desig amb els quals el bisbe Joan Martí i Alanis dona el seu adéu a Tiurana.

Tortosa

Una experiència missionera a Hondures

J. Blanc i Bahima

TORTOSA— La delegació de Missions té clar que el DOMUND és un temps fort i puntual d'una campanya permanent. Per aquest motiu, també dona suport a diverses experiències missioneres. Gerard Robres i Carme Elena Fernández, de Tortosa i Roquetes respectivament, van anar de missions a Hondures.

El grup estava compost de cinc persones, dues noies de Vilafranca del Penedès i una altra de València. Els pares Paül de Barcelona van encarregar-se de la preparació i la direcció de la missió en la línia laical d'inculturació de la fe.

Diu la Carme: «He rebut més que no he donat. Hem après a observar, servir i en definitiva a inculturar-nos. Ens fa ser més senzills, més servidors i posar l'èmfasi en les coses d'Església més nuclears. Està clar que el laic preparat és una peça clau en el Tercer Món, per exemple, el delegat de la Paraula és la presència de l'Església als suburbis i al món rural, on el capellà va una vegada al mes».

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Barcelona

Reunió del Centre Internacional del Diaconat

Els participants de la reunió rebuts per l'arquebisbe de Barcelona

Aureli Ortín

BARCELONA.— És la primera vegada que es reuneix en aquesta ciutat el Comitè de Direcció i l'Assemblea de delegats del Centre Internacional del Diaconat. Aquesta entitat, fundada a Roma l'any 1965 i que té el Secretariat a Alemanya, treballa per la promoció del diaconat permanent arreu del món. Del 12 al 15 d'octubre va tenir lloc l'encontre anual que, entre altres qüestions, es va plantejar celebrar un Congrés Internacional a Espanya en un futur pròxim.

El dia 13 d'octubre al migdia els diversos participants de la Reunió del Centre Internacional del Diaconat van ser rebuts pel cardenal

Ricard M. Carles, el qual els va agrair la seva tasca.

A la sessió del matí del dissabte 14 van assistir-hi el bisbe auxiliar de Barcelona, Carles Soler i Perdigo —president del Comitè per al Diaconat de la Conferència Episcopal espanyola—, José M. León Acha, director del secretariat de la Comissió del Clergat de la mateixa conferència i Mn. Josep M. Aragonès, president de la Comissió diocesana per al Diaconat de Barcelona. Es va fer un ampli intercanvi d'informacions i de valoracions en relació a la situació del diaconat en els diversos països i el president del Centre, l'holandès Otto ter Reegen, va presentar la iniciativa de celebrar en un futur pròxim un Congrés Internacional

a Espanya. Aquesta proposta va ser ben acollida i el bisbe Soler va dir que el Comitè espanyol l'estudiarà en la seva propera reunió a Sevilla, que coincidirà amb la celebració del X Encontre de diaques de les diòcesis espanyoles, del 7 al 10 de desembre.

Els delegats també van estudiar altres temes, com les celebracions jubilaris de l'any 2000, i van contactar amb els diaques barcelonins, un dels quals, Aureli Ortín, és l'actual delegat espanyol en el Centre.

Després de visitar els llocs més rellevants de la ciutat de Barcelona es van acomiadar. Abans, però es va designar Budapest com a seu de la pròxima assemblea anual.

Fets i criteris

RAMON
TORRELLA
CASCANTE

Arquebisbe de
Tarragona i
Primat

La tècnica al servei de la persona

El mes passat, en un congrés sobre energia nuclear celebrat a Reus, vaig presentar una ponència sobre ètica i tecnologia. Ara no faig res més que espigolar-ne algunes reflexions.

Començo per dir que l'ètica és aquella part de la filosofia que tracta del comportament humà sobre el bé i sobre el mal, amb la lliure responsabilitat de la persona.

El món de la tècnica s'inscriu entre el món de la ciència i el del desenvolupament. La tècnica confirma l'exigència de construir un equilibri nou, i ho fa en tres ocasions: quan la tecnologia es fa instrument de la comunicació, quan el ritme de la *màquina invisible* impulsa tants homes cap al progrés (cibernètica) i quan l'esperit de la tecnologia se centra en la investigació (laboratoris).

Partint del fet que l'ètica interpel·la la tecnologia, hem de dir que la *màquina* és per a l'home i no l'home per a la màquina.

La persona ha de mantenir el seu equilibri interior, és a dir, l'activitat tècnica no pot tenir l'exclusiva, ja que hi ha altres camps que són objecte de l'acció de la persona, com són l'estètica, el ritme, la música, etc.

En el camp de l'ensenyament, els estudis s'han d'obrir a tres dimensions fonamentals: física, biologia i sociologia. Això s'ha de fer mitjançant introduccions adaptades a aquestes matèries.

En general es constata que els qui fan estudis de lletres necessiten un complement de coneixements de ciències, i que als qui fan estudis tècnics els convé un coneixement de literatura, d'història, d'estètica i de música.

Els estudis científics i tècnics exigeixen un suplement d'ànima, en el sentit de donar a la persona aquella dimensió que ha quedat molt disminuïda amb la pèrdua de sensibilitat i de valors humans.

En la societat d'avui és important fer un esforç per humanitzar la tècnica i l'ensenyament tècnic per evitar que la persona sigui esclafada pel pes de la pròpia tecnologia.

Una antiga fable índia es refereix a aquest perill d'una societat tecnificada: «Un dia, un terrisser va trobar el secret de fabricar petits automats. Eren els seus fidels servidors, però creixien. Quan es feien massa grans, el terrisser escrivia sobre el seu front la paraula *mor* i queien fets pols. Un dia, es va oblidar de fer-ho i va ser mort per ells».

Inauguració del curs 1995-96 de la Fundació d'Escoles Parroquials

D'esquerra a dreta: Mn. Carles Sauró i Calzada, president de la Fundació d'Escoles Parroquials, el bisbe Joan Carrera i Mn. Felip Juli, rector de la parròquia de Sant Isidre

C.C.

HOSPITALET DELLOBREGAT.— El dimecres 25 d'octubre va tenir lloc la inauguració del curs 1995-96 de la Fundació d'Escoles Parroquials de l'arquebisbat de Barcelona. Es va celebrar a la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet del Llobregat. El bisbe auxiliar, Joan Carreras, va

presidir l'acte al qual van assistir una representant del departament d'Ensenyament, Sara Blasi, un del departament de Benestar Social, Ramon Carrera, el P. Francesc Riu del Secretariat d'Escoles Cristianes i diversos membres de les escoles parroquials. El bisbe Carrera va concelebrar l'eucaristia amb els rectors de les escoles parroquials i després es va convidar els presents a una copa de cava.

275 cançons

per pregar...

Cantoral
amb solfa
o lletra sola

Cassettes

El cantoral *Una veu exultant* és un excel·lent repertori per a les parròquies i comunitats. Aneu-lo introduint i alternant.

Són cançons fàcils que canten jiosament petits, joves i grans. Ho podreu constatar en les vostres celebracions.

Preparació: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat. - Editorial Claret. Venda a les llibreries religioses.

Lleida

L'ermita de Sta. Maria de Butsenit compleix 500 anys

Jaume Montaña

BUTSENIT.—Enguany, l'aplec de l'ermita de Santa Maria ha tingut un significat especial, ja que s'han acomplert els 500 anys de la seva consagració. Es va fer una ofrena floral i la missa i Mn. Jordi Pardell, rector de la parròquia-ermita de Nostra Senyora de Butsenit va presentar l'acte. A continu-

ació, Victor P. Pallarés va explicar les pintures murals que adornen l'ermita i que són obra seva i Mn. Francesc Martí i Solsona va presentar el llibre *Santa Maria de Butsenit* del qual n'és autor. Finalment, el president de la Diputació lleidatana, Josep Grau, va dirigir unes paraules als presents. El *Paer* en cap, Antoni Siurana, va recordar les bones relacions de la Paeria

amb l'ermita. El bisbe de Lleida, Ramon Malla, va presidir l'eucaristia i l'acte cultural.

El llibre *Santa Maria de Butsenit* és una obra preparada amb un treball previ d'investigació que ha durat 15 anys i uns 6 mesos per donar-li la forma definitiva. Segons l'autor, Mn. Martí, ha realitzat un estudi a fons dels arxius de la Catedral, la Paeria, l'Arxiu Històric Provincial, l'Arxiu d'Alcarràs i l'Arxiu Parroquial. Per la seva banda, els murals són fruit de Victor P. Pallarés, pintor de reconeguda vàlua, professor de dibuix al Col·legi Episcopal de Lleida. Ha fet un treball d'estil modernista en dues etapes i hi ha representat tant escenes del Nou Testament com de la història antiga i recent del poble.

Ara, comença una nova etapa per Butsenit. Hi ha canvi de rector, Mn. Lluís Sallan, director adjunt del Col·legi Episcopal, és el nou rector que substitueix Mn. Jordi Pardell, que ha estat nomenat rector de la parròquia de Sant Jaume.

Al servei de l'evangelització del malalt

J.M.

LLEIDA.—Els Agents de Pastoral de la Salut es van reunir a la parròquia de Sant Martí, sota la presidència de Mn. Josep Llanas, vicari general del bisbat de Lleida, del Dr. Joan Viñas, delegat diocesà de Pastoral de la Salut i de Mn. Vicenç Alfonso, consiliari diocesà. Els assembleistes, després d'evaluar l'informe presentat per Mn. Vicenç Alfonso, van estudiar el tema: *Què diu el Concili Provincial Tarracòense i la Pastoral de la Salut*. I va determinar com a objectius generals: Promoure l'evangelització dels malalts i familiars i dels professionals de la Salut segons les línies del Concili Vaticà II, fomentar la consciència de la importància que té per als cristians l'atenció als malalts i l'aproximació preferent als malalts marginats.

Barcelona

Homenatge a Mn. Jaume Oliveras i Brossa

c.c.

BARCELONA.—L'església de Santa Teresina ha volgut commemorar Mn. Jaume Oliveras i Brossa, fundador d'aquesta parròquia i enamorat de les muntanyes —motiu pel qual va ingressar al Centre Excursionista de Catalunya— fins al punt que va pujar 30 vegades al cim Aneto. La muntanya no va prendre-li la vida, sinó que la va lliurar humilment el 6 de setembre de 1957 a l'edat de 80 anys. Per aquests i altres motius, recentment, se li va fer un homenatge. El cardenal Narcís Jubany va beneir el jardí dedicat a Mn. Oliveras. Joan Triadú, feligrès de l'església, va glossar la figura de Mn. Jaume com a sacerdot i literat. En un poema seu diu d'aquest prevere: «Que se'n encomani aquí baix, a la ciutat, la seva fe pura com l'aire de les altures, i que ens valgui el seu coratge esperançat per arribar tots junts, com ell, al Cim».

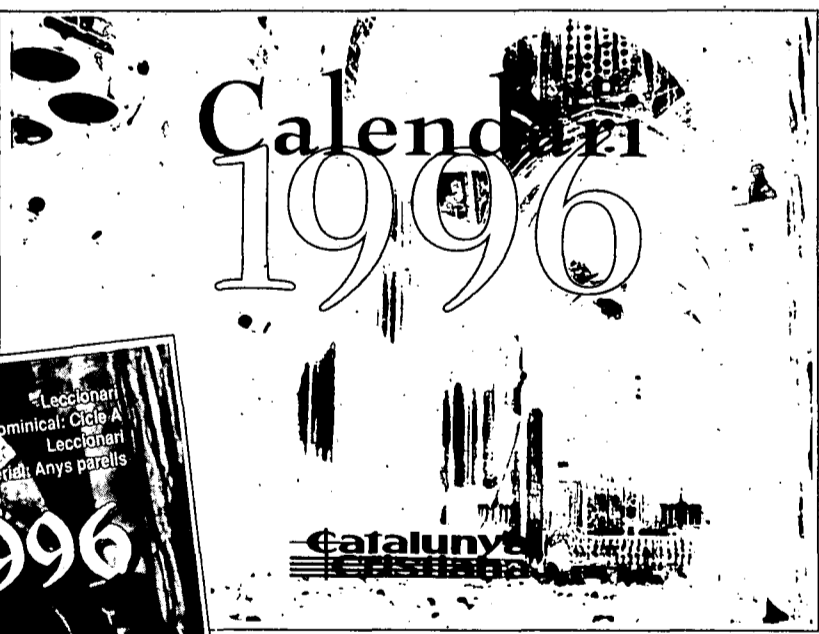
S'ha celebrat el Congrés Nacional de Voluntaris de Sant Joan de Déu

GIEC

BARCELONA.—Del 18 al 20 d'octubre va tenir lloc el Congrés Nacional de Voluntaris de Sant Joan de Déu, sota el lema *Units per servir i promoure la vida* i que va aplegar uns 180 voluntaris de l'orde procedents de l'Estat espanyol i Portugal. A Catalunya els germans de Sant Joan de Déu compten amb la col·laboració d'uns 400 voluntaris. El Congrés va acabar amb un acte presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles i va assistir-hi la infanta Cristina.

Calendaris «Catalunya Cristiana» per al 1996

Calendari mural

Calendari litúrgic

Us oferim el «Calendari Litúrgic» corresponent al nou any. Diu el bisbe Joan a la presentació: «Com a fruit del Concili, llegiu més la Bíblia, mediteu-la, pregueu més amb ella... Deixeu que el Senyor us treballi per mitjà dels sacraments...», i hi afegeix: «Aquest llibret esdevé una invitació discreta i constant, al llarg de l'any litúrgic, a posar en pràctica totes dues exhortacions conciliars.»

Tant el litúrgic com el *Calendari mural*, a més d'ajudar-nos a viure cada dia de l'any amb «Catalunya Cristiana», són eines pràctiques i útils; ens ho demostra el fet que són molts els qui ens en compren per regalar.

Els podeu demanar ja des d'ara.

Ara ve Nadall... per això us convidem

A VISITAR LA NOSTRA EXPOSICIÓ
tot proposant-vos d'adquirir-hi

**Figures de pessebre,
imatges i altres objectes
d'artesanía**

produïts als obradors monàstics
de les «Germanetes de Betlem»

**Reproduccions de peces
del Romànic català**

elaborades pels Artesans retaulistes

i també un assortit de
contes ben actuals
per als més menuts.

Del 2 de novembre al 4 de gener
(llevat dels festius)
d'11 a 11 de 5 a 7 de la tarda.

Amb la col·laboració de LA FORMIGA D'OR

Associació d'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Pl. Urquinaona 11, 3r. 3a. A
08010 Barcelona

Vida Creixent

De l'Assemblea diocesana de Vida Creixent, de Barcelona

Conversant amb Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Josep Alcañiz

El delegat diocesà pels Mitjans de Comunicació Social, Mn. Jaume Aymar i Ragolta fou el conferenciant que va exposar-nos magistralment el tema *La dignitat de la persona humana* durant l'Assemblea diocesana de Vida Creixent de Barcelona celebrada el propassat 21 d'octubre al Col·legi de les Religioses Escolàpies.

El seu tarannà obert i acollidor, ens ha animat a demanar-li resposta a unes preguntes complementàries del tema:

—Ha citat a sant Agustí; què deia que és la dignitat?

—«Quan algú no m'ho pregunta, ho sé; però si algú m'ho pregunta, no ho sé».

—Es respecta avui dia la persona?

—Mai com ara no hi ha hagut tanta consciència de la necessitat de respecte i alhora vulneracions tan flagrants al respecte d'aquesta dignitat.

—Té consciència cadascú, en general, de quina és la pròpia dignitat?

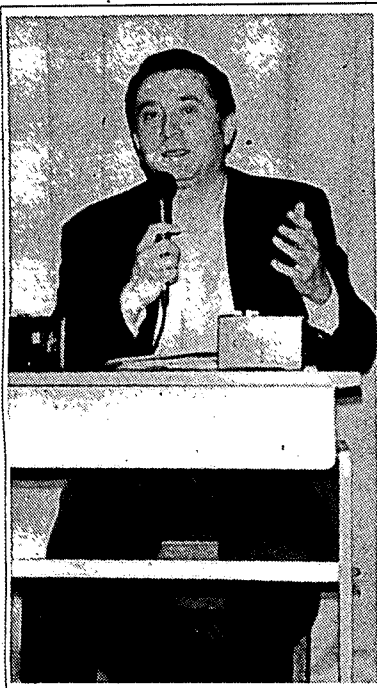
—Sí. Al llarg de la vida avancem en aquesta consciència.

—Hi ha categories de dignitat? Són iguals, per exemple, la del prior de la comunitat que, la de l'escolanet que aguanta el ciri?

—Són coses diferents que cal no confondre. Una és la qualitat de vida de la persona humana; l'altra en funció a la responsabilitat del càrrec.

—Quin paper hi juguen les creus, medalles, faixes...?

—També se'n diuen dignitat.

Mn. Jaume Aymar

Són signes que remetent a realitats més profundes sense les quals quedarien buits de sentit.

—Dignitat del càrrec amb dignitat de la persona, com lliga?

—Nosaltres entenem l'autoritat com un servei; podríem posar una referència mariana: el Sant Pare ha dit que per a Maria regnar és servir: Maria servidora. Reflexionem-ho.

—Es parla de la dignitat de la persona, però els col·lectius d'aquestes persones com són entitats, associacions, han de tenir també dignitat?

—Sí: hi ha un missatge del Sant Pare a les Nacions Unides dient-los que la declaració dels Drets Humans no ha tingut encara una acceptació internacional prou adequada.

—Els mitjans de comunicació, han de tenir dignitat?

—Completament. Han de ser servidors de la veritat en el sentit que han d'observar una curiosa distinció entre fets i opinions i d'altres punts del codi deontològic.

—La tenen?

—Desgraciadament no gaire.

—Passem full... Quin món aquest!

«Crec que el temps és un do meravellós de Déu en tot allò que ens permet CRÉIXER envers l'eternitat».

(Jean Guilton, en el diàleg amb Luigi Giussani a Catalunya Cristiana 14-IX-95)

Vida Creixent comença a Vic

Amb nombrosa assistència, va celebrar-se a Vic la presentació del Moviment cristià de gent gran Vida Creixent, a cura del consiliari interdiocesà P. Lluís A. Sobrero i del coordinador Joan Viñas i Bona, que explicaren la història del Moviment. Una història encara curta però tan captivadora que ha permès en pocs anys crear molts grups a Catalunya, i també a les Illes i Andorra. Tots amb l'esperit del nostre Moviment basat en l'amistat, l'espiritualitat i l'apostolat.

A la presidència, al costat dels presentadors, hi havia Mn. Ramon Carbonell, nomenat Consiliari diocesà i el senyor Miquel Riera, coordinador, juntament amb el senyor Rector de la parròquia del Carme.

En acabar la disertació i el col·loqui corresponent, es constituïren quatre grups, i es decidí que ben aviat iniciarien el curs i que tan bon punt fos possible, es realitzaria a Vic un curs d'animadors, figura cabdal del Moviment, perquè poguessin assistir els animadors dels grups de Vic i d'altres poblacions de la diòcesi, que volguessin viure aquesta experiència que tant de bé fa a la gent gran.

Llegir la Bíblia

Lluís Antoni

(De Família i gent gran al llindar del 2000, Edicions S.T.J.)

La Bíblia no és un llibre informatiu, és una narració portadora de valors. No és un llibre d'història, però el seu contingut està arrelat en la història.

Podem llegir la Bíblia per curiositat, però si no intentem aprofundir-ne el contingut no hi trobarem el gust. Fixem-nos en les anotacions a peu de pàgina, que actualment, en les versions recents i més apreciades: *Bíblia de Jerusalem*, *Bíblia interconfessional catalana*, aclareixen amb passatges paral·lels els punts obscurs o difícils.

A mesura que ens familiaritzem amb els textos sagrats, anem entrant cada vegada més en el seu significat, el qual ens invita a la reflexió aplicant el text a la realitat personal i el seu entorn. Contemplar el fragment llegit i traduir-lo al nostre present ens durà fàcilment al desig de fer-lo vida.

La Bíblia és quasi un sagrament, és a dir, la Paraula de Déu no és solament signe de la Revelació divina que ens transmet el missatge sinó que també dona gràcia per fer-lo realitat.

La lectura bíblica ens disposa a la pregària d'agraïment i de lloança, de reconeixement i de petició fins a poder formular uns propòsits per dur més enllà de nosaltres mateixos el text sagrat.

Actualment, al llarg de dos anys, els dies feiners, llegim pràcticament tota la Bíblia amb l'anomenada *lectura contínua* que es complementa amb el cicle de tres anys dels diumenges i festius. La litúrgia ens ofereix un contingut per la pregària i la reflexió. Com l'aprofitem? Quin profit en traiem?

ESPAI DE L'ANIMADOR

Forts, malgrat la fragilitat

J.N.C.

Ara com ara, tot el que ens arriba a través dels mitjans de comunicació sembla dominat per l'exaltació de dos elements —el valor i la força— que són els generadors de tota activitat, d'ençà que existeix el món. Un món dins el qual nosaltres no passem de ser sinó «una aparició fugissera», segons escrivia fa uns anys J. J. Lebreton en el seu llibre *La promoció humana*.

No obstant, per més fugaç que sigui la nostra permanència entre els mortals, no podem de cap manera excusar-nos de col·laborar en qualsevol activitat que porti benestar i felicitat arreu on sigui possible d'arribar.

A propòsit d'això, se'ns podria preguntar, potser, on rau el valor i la força dels nostres animadors i animadores en els seus afanys per aconseguir-ho i evangelitzar-ho. El més probable és que ells mateixos ens donin la resposta que tenen a flor de llavis. Perquè coneixen a cor sadoll

les meravelles que el bon Déu és capaç de fer «a través de les seves criatures»...

I perquè els entusiasma la gosadia de Jesús d'haver-se servit de la fragilitat —no pas física!— d'uns modestos pescadors, per llançar-se a l'aventura de proclamar l'Evangeli que havia de trasbalsar el món i salvar-lo del despotisme, la intolerància i l'eixorquia.

Sí, és cert que la naturalesa humana és fràgil com una canya. Però és «una canya que pensa» com deia Pascal. No és «una canya sacsejada pel vent» com lloava Jesús en el seu cosí Joan, el Baptista. Es tracta, a més, d'una fragilitat de la qual s'enorgullia l'Apòstol Pau perquè hi ressaltava el poder de Déu. D'ací la seva coneguda exclamació: «Tot ho puc amb Aquell que és la meua força!».

Una força que hem d'invocar sovint i que no ens eximeix, però, de les responsabilitats que ens corresponen d'assumir en tot allò en què ens hem compromès. I que hem d'acomplir amb valentia... malgrat la nostra fragilitat.

Jacques Parizeau, primer ministre del govern autònom de Quebec explica, entristit, molt gràficament amb el seu gest, la minsa victòria dels federalistes sobre els independentistes...

Mirador

La serenitat i el gran sentit democràtic que va presidir la jornada del referèndum quebequès, no va poder evitar, a última hora, que l'alegria d'uns i el desencís dels altres acabés amb incidents pels carrers de Montreal

Oriol Camps

El referèndum quebequès

És inevitable parlar d'aquest referèndum dut a terme a Quebec, per determinar si continuava formant part del Canadà o es proclamaria independent...

Tota la premsa mundial ha omplert columnes els dies que l'han precedit i que es podien fer pronòstics, i després, quan s'ha vist el resultat que, això és molt important, deixa molt clar que la meitat dels quebequesos vol ser independent, i que l'altra meitat, de moment, vol continuar formant part del Canadà. I és obvi que això portarà molts maldecaps als governants d'Ottawa, és a dir ja els tenen. Perquè no es podrà governar aquella regió com si realment fos un tot amb el Canadà.

Caldrà tenir molt en compte que el cinquanta per cent volia separar-se'n. I que el dret de conquesta dut a terme uns cents anys enrere s'ha anat aigualint amb el manteniment de la personalitat quebequesa, que mai no ha renunciat a la seva manera de ser, als seus orígens. Arribaren francesos a aquelles terres, i francesos han romàs, malgrat tots els esforços d'assimilació per part dels conqueridors.

Segons alguns observadors, el govern d'Ottawa no ha jugat gaire net en la qüestió i s'ha bolcat els dies precedents a una propaganda insistint i malèvola, posant de relleu els mals que podrien sobrevenir a Quebec a

causa de la separació projectada. Aquesta propaganda s'ha dut a terme, fins i tot, per telèfon, una mena de porta a porta força original, i la seva acció ha trobat coixí entre els quebequesos benestants a qui la por de perdre algú bé els aterra...

De moment el cap del govern autòmic de Quebec, primer. animador del referèndum, Jacques Parizeau ha anunciat la seva dimissió, mentre el líder més efectiu de la independència Lucien Bouchard, tot i no dissimular la seva decepció, ha promès, per dintre de pocs anys un nou referèndum. Per a ell la lluita per la independència no s'ha acabat, el referèndum ha estat un pas més.

Pel que fa al govern d'Ottawa, sense dissimular la seva satisfacció, ha reconegut aquesta meitat i meitat virtual en què s'ha dividit

la província francòfona, i ha promès una revisió especial de les condicions d'autonomia vigents fins avui, i que s'haurà d'anar a una necessària ampliació... Perquè no es pot governar només per als guanyadors. Fa l'efecte que tot plegat no serà més que l'ajornament d'un fet, la independència de Quebec, que necessàriament es produirà. Encara que posteriorment quebequesos i canadencs, francòfons i anglòfons es vegin condemnats a entendre's i a conviure.

Diríem, també, que aquest referèndum és una gran lliçó de democràcia que seria molt convenient sabéssim aprofitar.

La pau a Bòsnia

Ha començat el compte enrere per aconseguir la pau a Bòsnia? De moment, Alia

Ara els toca als nens serbis veure's rere una tanca de filat espinós del camp de refugiats instal·lat a prop de Banja Luka, on han anat a parar després de les victòries de l'exèrcit bosnià...

Izetbegovic, president de Bòsnia, Franjo Tudjman, de Croàcia, i Slobodan Milosevic, de Sèrbia, s'han tancat a Ohio, a la base militar de Wright-Patterson, amb el propòsit de no sortir d'allí sense la pau sota l'aixella. Sembla que al propòsit s'hi afegeix la pressió de Washington i de l'ONU. Els acompanyarà el negociador nord-americà Richard Holbrooke, el qual posarà sobre la taula un treballat pla de pau, que té ordres de la superioritat americana de fer aprovar amb les mínimes reformes possibles. Els tres afectats presidents ho acceptaran? Aquesta és la pregunta que tohom es fa. Perquè el desastre originat per la guerra de Bòsnia depassa tota imaginació. Pòtser sí que serà possible arribar a un acord entre els tres. Però l'acord és molt difícil que pugui guarir les profundes ferides que s'han causat no solament al poble bosnià musulmà, sinó també als pobles croats i serbi. Com ja hem dit altres vegades, En tot moment només és possible una pau armada i una pau vigilant. Però tant de bo que s'hi arribi. A part d'aquesta oportunitat de pau, que s'espera que sigui aprofitada, l'ONU ha ordenat una investigació a fons sobre la neteja ètnica a Srebrenica que, segons sembla, va ser de les més cruentes des que va començar la guerra. Es parla de 8.000 assassinats i de diverses fosses comunes descobertes pels cascos blaus... Els acusats, com a màxims responsables, Karadzic, Mladic i, de retop el mateix Milosevic, veurem com es defensen d'aquestes greus acusacions.

L'ONU, entre la reforma i la supervivència

Miquel Àngel Codina

Prop de 180 caps d'Estat i de Govern es van aplegar recentment a Nova York per participar en la cimera commemorativa del cinquantenari de les Nacions Unides. Fou la reunió de dirigents mundials més nombrosa de la història. L'ONU, que va néixer arran del consens entre els vencedors de la Segona Guerra Mundial, va ser fundada el 26 de juny de 1945 per la Carta de San Francisco amb la finalitat de defensar els drets humans i de prevenir, impedir o aturar els conflictes bèl·lics. Cinquanta anys després, la institució, desacreditada i desorientada, necessita urgentment definir de nou els seus objectius i òrgans de govern, resoldre la greu situació financera que pateix i

guanyar credibilitat en les seves missions més compromeses.

Una de les qüestions que susciten més unanimitat però també més reguards és l'ampliació dels membres permanents del Consell de Seguretat (òrgan suprem de direcció de les Nacions Unides) per tal que reflecteixi l'actual conjuntura geopolítica, econòmica, cultural i ideològica del planeta, un cop finalitzada —i ja gairebé oblidada— la guerra freda. Des de fa uns anys, el Japó i Alemanya demanen asseure-s'hi amb els Estats Units, França, Gran Bretanya, Rússia i Xina. Cal fer esment que Japó i Alemanya aporten el 14 i el 9%, respectivament, del pressupost de l'ONU, mentre que la Xina només contribueix amb el 0,7%. Davant d'aquesta possibilitat, moltes veus s'han aixecat reivindicant que, per evitar un augment del

monopoli dels països desenvolupats en el si del Consell i per mantenir-hi una distribució geogràfica harmonitzada, caldria que estats en vies de desenvolupament —Índia i Brasil semblen ser els candidats més probables— també hi siguin representats. S'aconseguiria, així, un major equilibri Nord-Sud.

El deute de l'ONU, el setembre del 1995, pujava a 3.400 dòlars (uns 425 mil milions de pessetes), dels quals 1.200 corresponen al deute dels Estats Units pel que fa a la quota proporcional de les operacions de pau. El Congrés nord-americà, però, és cada cop més rebec a finançar Nacions Unides. Una situació crítica per a la salut d'un organisme que celebra les seves noces d'or amb raonable pessimisme.

El llibre de la setmana

Prejudicis més que provincians

Cristóbal Sarrias

La vida en una petita ciutat de províncies té els seus avantatges. Tothom es coneix, i hom se sent fàcilment a casa seva. Pel carrer és fàcil haver de saludar, perquè qui més qui menys té una relació personal amb el veí, l'amic, el client, el contertulià o el parent del parent. Això és, almenys, allò que pensa Gonzalo Torrente Ballester en moltes de les seves obres, especialment en les últimes que brollen de la seva imaginació d'home avesat a l'ofici d'escriptor i per l'acumulació dels anys, que en el seu cas ja són molts.

La vida de Chon Recalde no podia ser una excepció, perquè els escenaris que li dicta la memòria li parlen sempre de porxos, de lliteres, i diumengeres misses de dotze. La diferència rau que, al quadre idíl·lic de relacions fàcils que es creu que es dona a les ciutats de menys de vint-i-cinc mil habitants, moltes vegades li substitueix un quadre d'envejes, prejudicis, d'intransigències i de memòries ressentides que no saben perdonar. I és aquest l'escenari en el qual es desenvolupa l'obra que comentem.

Cristina i Chon tornen al cap d'un temps a Villareal de la Mar. Vénen de lluny i de l'*altra banda*, perquè han hagut d'emigrar després de la condemna a mort del seu pare per allò de la Guerra Civil, i la seva tornada a la vida de la petita ciutat que van abandonar resultarà conflictiva.

No serà un drama que tingui tendència a la tragèdia, però sí que els resultarà molt difícil viure en una societat i en uns entorns en els quals són considerades com a filles de qui va ser afusellat, per a uns traïdor, per a uns altres ingenu, per a molts l'evocació de circumstàncies que no és bo tornar a posar sobre la taula, tot i que hagin passat els anys i que sembli que totes les ferides són guarides. Però l'enveja i el ressentiment són mals companys de viatge, i Cristiana i Chon ho han de patir, encara que no ho vulguin.

Torrente Ballester no exagera, no té cap

Gonzalo Torrente Ballester.
La boda de Chon Recalde.
Planeta, Barcelona 1995, 213 pàg.

necessitat de carregar les tintes de la circumstància, però es troba davant unes situacions reals en les quals necessàriament ha de prendre partit. I ell, molt murri, les explota estèticament i èticament.

Perquè l'obra, sense ser de to major —som lluny de *Los gozos y las sombras* perquè els anys no perdonen— té un valor de narració coherent i equilibrada, i, al mateix temps, postula una exigència ètica de comprensió, que malauradament encara no es dona, després de molts anys. Està clar que el nivell de rebuig social que ell creu és actualment menor, i no adquireix el nivell amb què s'han d'enfrontar i han d'assumir les dues germanes, però alguna cosa resta encara, i el casament de Chon Recalde ens ho recorda, invitant-nos, per fi, a superar-ho.

Il·lustració de ABC

La sardana i la dansa

«La Cafetera»

Josep Ventura

En el món de la dansa catalana, llevat del cas de la sardana, s'utilitzen contínuament les paraules popular i tradicional. Tot i el seu ús habitual, no hi haun criteri unànime sobre el significat de cadascuna.

L'Esbart Català de Dansaires, l'esbart degà de Catalunya, utilitza la paraula tradicional en referir-se a danses oblidades o que es ballen poc, i també la fa servir en algunes vives. Hem observat aquest doble ús en les sessions pràctiques d'ensenyament de danses tradicionals catalanes que organitza cada any aquest Esbart, conegudes amb el nom de *La Cafetera*. El nom prové del fet que els alumnes prenen un cafè en el descans entre la classe teòrica i la pràctica.

Aquests cursos de danses de l'Esbart Català es van iniciar ja fa vuit anys. Comencen a la tardor i acaben a l'estiu. Les classes, que es fan el primer dilluns de cada mes, s'imparteixen al local social de l'Esbart, al carrer de Sant Pere més baix, de Barcelona.

El cicle d'enguany es va iniciar a principis d'octubre amb la dansa *El Contrapàs*, de Pineda. En successives sessions de treball es van repassar *El Ball de les Roses*, de Tona, *La Disfressada*, de Corbera de Llobregat, *La Contradansa d'Alentorn*, *Cap de Dansa*, de Pinell de Brau, *Ball de Carnestoltes*, del Prat de Llobregat, *Ball de Valencianes*, de Prades i *Les Majorales* d'Ulldemolins.

Inauguració dels Cursos de Balmesiana

Enrique Martínez

La inauguració del present curs a l'institut filosòfic de Balmesiana va tenir lloc a la sala d'actes de la Institució. Va presidir l'acte el seu director, el Dr. Pere Suñer, S.I., qui va estar acompanyat del P. Juan José Gallego, O.P., provincial dels dominics, i del Dr. Eudald Forment, de la Universitat de Barcelona.

En la lectura de la memòria de l'any passat, es va fer esment dels cursos i conferències de Balmesiana, de les novetats de la Biblioteca Balmes i de les revistes *Espiritu* i *Analecta Sacra Tarraconensis*, així com de les activitats de l'Associació d'Orientalistes i de la Societat Internacional Tomàs d'Aquino. En especial es va recordar l'acte que va presidir l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, en el qual fou representada l'obra *El pensamiento de Santo Tomás de Aquino para el hombre de hoy*. El secretari va acabar agraint a *Catalunya Cristiana* la puntual informació de tots els actes.

A continuació, va prendre la paraula el Dr. Josep M. Font i Rius, catedràtic emèrit de la Universitat de Barcelona, per impartir la seva lliçó inaugural sobre *Les antigues constitucions de Catalunya*, la qual va consistir en una exposició de tota la història del Dret civil, català, de la qual el Dr. Font i Rius és el millor especialista.

EL MENÚ DE LA SETMANA

1r. plat

COL-I-FLOR A LA GREGA

Ingredients:

- 350 gr. de col-i-flor, el suc de 1/2 llimona
- 1 cullerada de vi blanc sec, farigola, llorer i fonoll
- 10 gr. d'oli, sal

Preparació:

Renteu i talleu la col-i-flor, deixeu-la en remull durant 10 minuts en aigua amb vinagre, i després escorreu-la. Feu bullir aigua, tireu la col-i-flor i deixeu-la bullir un minut, escorreu-la, refredeu-la amb aigua i torneu-la a escórrer. Mentrestant haureu bullit, durant 15 minuts, en mig got d'aigua, les herbes amb el vi, el suc de llimona, l'oli i la sal. En aquest-brou bulliu la col-i-flor durant 15 minuts més, a foc lent, escorreu-la i conserveu el brou, que una vegada colat es reduirà a la meitat del seu volum i amb el qual després s'amanirà la col-i-flor. Aquesta preparació és aconsellable que la serviu freda.

2n. plat

OUS REMENATS AMB GAMBES I BLEDES

Ingredients:

- 1 ou, 100 gr. de gambes pelades
- 100 gr. de penques de bledes
- 5 gr. d'oli, sal i pebre

Preparació:

Talleu les penques de bledes a tires fines, bulliu-les en aigua salada, escorreu-les i fregiu-les en una paella amb l'oli, afegiu les gambes i coeu-ho uns minuts. Bañeu l'ou i afegiu-lo a la preparació anterior. Coeu-ho a bany Maria, i remeneu-ho fins que la barreja quedi esponjosa.

Postre

IOGURT

Ingredients:

- 1 iogurt natural de 125 gr.

VI: Chardonnay Vallformosa (Blanc-1994)

Cal. = 460,5
Gr. de Prot. = 40
Gr. de Lip. = 22,5
Gr. de Glú. = 27,2

Vallformosa

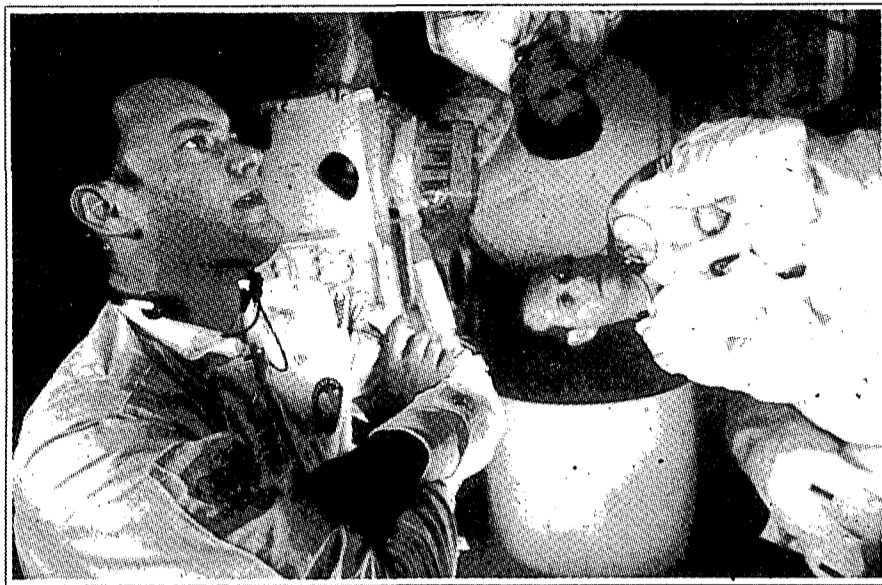
Vins i Caves

Cinema

Apolo 13 (Apollo 13)

Director: Ron Howard. **Intèrprets:** Tom Hanks, Bill Paxton, Kevin Bacon, Gary Sinise, Ed Harris, Kathleen Quinlan, Tracy Reiner.

J.J. Martín
(Aceptensa)

El nord-americà Ron Howard (*Willow, Un horizonte muy lejano, Llamadas, The Paper*) afronta novament un argument que li resulta especialment atractiu: una aventura col·lectiva amb pinzellades èpiques. Aquesta vegada recrea la dramàtica odissea de la missió espacial *Apolo 13*, que l'abril de 1970 va mantenir en suspens a tot el món després de sofrir un greu accident en ple viatge cap a la lluna.

Howard ha optat per un estil narratiu proper al documental, amb el qual embasta diversos fils argumentals amb diversos tractaments dramàtics. La trama central descriu les angoixoses peripècies dels tripulants de la nau. Aquesta part està rodada al més pur estil del cinema d'acció, i inclou seqüències amb impressionants efectes especials. Fragmenten aquest fil principal paisatges dramàtics més intimistes i breus inserts d'anàlisi social, articulats a través de les subtrames que descriuen els sofriments de les famílies dels astronautes, les fluctuants reaccions de l'opinió pública i els esforços del centre de

control espacial per salvar la difícil situació.

A vegades, Ron Howard no controla plenament el ritme narratiu d'aquest complex còctel de situacions i personatges. De manera que a estones baixa l'interès de la història. Tanmateix, aconseguix dur la seva nau a bon port gràcies a la brillantor visual de la pel·lícula i a les convinents interpretacions de tots els actors. L'exuberant banda sonora de James Horner i l'esplèndida fotografia de Dean Cundy donen suport eficaçment a l'evolució dramàtica de la trama en tot moment.

El retrat realista que fa la pel·lícula de l'ambient social dels anys seixanta i dels detalls de l'entrenament dels astronautes inclou alguns diàlegs grollers. Però, en general, domina un fort idealisme, que reuneix una atractiva visió del patriotisme, la unitat familiar, l'amistat, l'esforç col·lectiu i, fins i tot, la dimensió transcendent de l'home. Aquest plantejament, desenvolupat tot sovint com una apologia de l'*american way of live*, potser resulta excessiu per alguns. Però no deixa de ser força atractiu i aporta a la pel·lícula una certa riquesa interior.

Crònica televisiva

Una qüestió de fe

Miquel Àngel Codina

Per miracle entenem aquell fenomen extraordinari esdevingut en l'univers de l'experiència humana i que hom creu que no pot explicar-se per causes naturals, sinó que té com a origen immediat la divinitat. *Fuerzas ocultas*, el programa sobre fenòmens paranormals que s'emet els dilluns al vespre a TVE-1, va dedicar recentment un monogràfic als miracles. Hi van participar Pablo Martín, rector de Sant Agustí a la ciutat italiana de Civitavecchia; la mare Carmen de Frias, postuladora al Vaticà; Lluís Carandell, escriptor i periodista; i Leonardo Gaviño, farmacèutic.

El mes de març d'enguany el cas de la imatge de la Verge de Civitavecchia (Itàlia), que segons diversos testimonis —entre ells, Mons. Grillo, bisbe de la diòcesi— plorava sang, va aixecar força expectació arreu del país i a la resta del món catòlic. L'estàtua de guix de la Mare de Déu va ser sotmesa a nombrosos anàlisis que van verificar que no hi havia cap aparell amagat en el seu interior. Tanmateix, les proves realitzades van revelar una dada colpidora: la sang vessada per la imatge era d'un ésser humà, d'un baró. «Això és molt interessant —va afirmar durant el debat el sacerdot Pablo Martín— perquè fa pensar, i jo en tinc la plena seguretat moral, que és la sang del nostre Redemptor, de Jesucrist, que és la mateixa de Maria ja que és l'únic fill que té la sang totalment de la seva mare».

S'hi va parlar també del Sant Rostre de Jaén, de la Santa Faç d'Alacant i del Sant Sudari d'Oviedo, relíquies amb la —suposada— fesomia del Crist impresa, posseïdores totes elles, segons la creença de la gent, de poders miraculosos. «Una cosa són les guaricions extraordinàries, relativament freqüents, i una altra, els miracles», va manifestar el capellà italià. A Lourdes, per exemple, les guaricions atribuïdes a la fe dels fidels per intercessió de la Verge Santíssima són nombroses però només 66 han estat acceptades com a autèntics miracles. L'Església, per reconèixer un fet que ultrapassa les lleis naturals, estableix un rigorós procés canònic i jurídic. Creure en els miracles o no creure-hi. Vet aquí la qüestió.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1	CANAL 33
<p>Dimarts 03.50 <i>Testimonio</i>: meditació sobre un tema religiós (catòlic).</p>	<p>Dissabte 11.00- <i>Signes dels Temps</i>: el programa proposa la descoberta setmanal de diverses parròquies dels vuit bisbats catalans. —Comentari i presentació de l'Evangeli del diumenge. (Director: Josép-Maria Pont).</p>
TV2	TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)
<p>Dissabte 10.30 <i>Últimas preguntas</i>.</p> <p>Diumenge 08.45 <i>Tiempo de creer</i>.</p> <p>11.00 <i>La Missa</i>: amb la participació de la Coral Sant Pere Claver, de Verdú (Urgell, bisbat de Solsona), sota la direcció de Xavier Pons; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).</p> <p>11.50 <i>Les esglésies de Catalunya</i>.</p> <p>Dilluns 16.30 <i>Pueblo de Dios</i>.</p>	<p>Diumenge 00.30 <i>Signes dels Temps</i>: (repetició).</p> <p>Dv 10/11 20.30 <i>Creure avui: Una ullada al nostre món</i>. Comentari cristià de les notícies més importants del món; (director: Ramon Safont-Tria).</p> <p>DI 13/11 13.00 <i>Creure avui</i>: (repetició).</p> <p>Dv 17/11 20.30 <i>Creure avui</i>: Espai cultural: <i>L'ermita de Sant Simó</i>. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).</p>

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:
de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*
00.00 *Punt i Coma.*

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics.*
01.05 *Ràdio Vaticana.*
01.25 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel.*
22.30 *Diàleg d'Església.*
23.00 *Panorama de cinema.*
00.03 *In Corporé sano.*
00.30 *Cova de clàssics.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor.*
23.00 *Temps d'acció.*
00.03 *Versió original.*
03.30 *Perfil.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dimecres

22.05 *Sons i Ressonans.*
22.30 *Converses amb la ciència.*

23.00 *Panorama Cultural.*
00.03 *Els veïns de l'escala.*
00.30 *Nit d'Estels.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dijous

22.05 *Més enllà del temps.*
22.30 *Tal dia com aquell.*
23.00 *En família.*
00.03 *Temps de paraula.*

00.30 *De persona a persona.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*
23.00 *Encantats de conèixer-ho!*
00.03 *Calaix de sastre.*
00.30 *Fila 7.*
01.30 *Paraules de música.*

Dissabte

22.05 *Raons angular.*
23.00 *Cova de Jazz.*
00.03 *Negra nit.*
00.30 *Les novetats a cau d'orella.*

01.30 *Paraules de música.*
Diumenge
19.00 *Eucaristia.*
21.55 *Raons per viure.*
22.03 *Mosaic.*
23.00 *La Gran Via.*
23.30 *Blue Velvet.*
00.03 *Amb molt de gust.*
00.30 *Estel de colors.*
01.30 *Dietari de música i músics.*
01.35 *Ràdio Vaticana.*
01.55 *Espurna d'alba.*

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge
09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge
10.00 *La música religiosa: Anthems i Serveis. Praise the Lord, O my soul, O Lord my God, Z 48; The Lord is King, the earth may be glad thereof, Z 54; In the black dismal dungeon of despair, Z 190; Be merciful unto me, Z 4; How have I stray'd Z 188,* de Purcell.
11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge
15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*
21.00 *El Espejo.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.
09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.
09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.
10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.
22.00 *La linterna de la Iglesia.*

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge
08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte
08.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.
Diumenge
08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).
14.00 *Avui és el teu dia:* informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.4-94.2)

De dilluns a divendres
07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 *Santa Missa.*

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge
10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home:* programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: Fra Josep M. Massana i Mola, franciscà, que ha estat missioner a l'Àfrica durant 21 anys. Al 1979 fou expulsat de Burundi, després va treballar a Malawi i va tornar a Burundi. Actualment, és a Barcelona perquè va ser amenaçat de mort; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 104.4)

Diumenge

09.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.
Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.
Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»). L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.
Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.
L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.
Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.
Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.
Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.
Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.
Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.
Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.
EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: d'Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i el significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.
Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.
Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.
Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.
Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.
Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.
Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.
Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.
Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.
Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h
Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.
Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.
Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.
Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.
Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.
Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.
Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.
Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.
Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.
Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Cafè i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (divendres 22.00h).

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.
Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.
Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.
Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.
Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.
Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.
Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.
Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.
Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.
Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h.
Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.
Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.
Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.
Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.
Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.
Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.
Ràdio Ulldesona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.
Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.
Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 13.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

LLUITA I FESTA: Durada 15'. Lectura i comentari de l'Evangeli del diumenge. Conversa setmanal del bisbe (es publica al Full Diocesà); bloc de notícies i informació religiosa. L'emeten:

Anoia Ràdio (FM 92.2) diumenge 10.05h.
Ràdio Moià (FM 107.8) dijous 21.30 h.
Ràdio Monistrol de Calders (FM 107.4) dissabte 13.00h; diumenge 11h.
Ràdio Montesquieu (FM 106.5) diumenge 13.00h.
Ràdio Ona Juvenil (FM 103.8) diumenge 16h.
Ràdio Oïl (Oïl, FM 107.2) diumenge 11.15h.
Ràdio Voltregà (FM 101.1) diumenge 10h.
Ràdio Zenith (S. Vicenç de Castellet, FM 103.1) dissabte 11h.

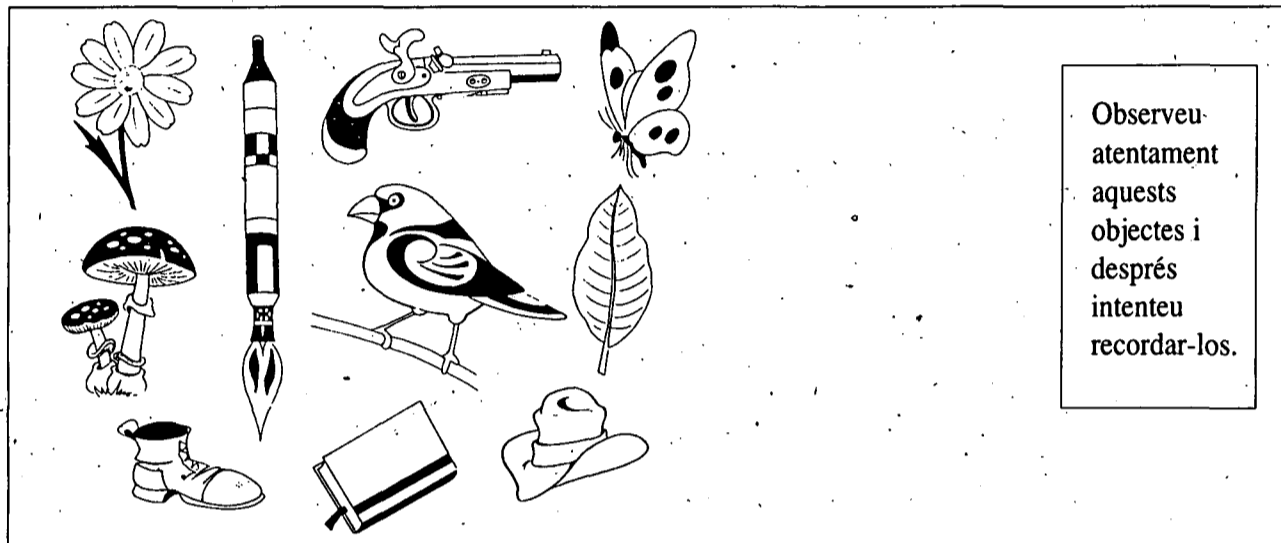
Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Jugar

Pare, quan tu tenies la meua edat, també jugaves?
 —Oi, sens dubte. Ens divertíem qui-sap-lo!
 —I, si es pot saber, a què jugàveu?
 —Doncs, mira... no sé... què et diré jo... em sembla que els jocs dels nois no han canviat gaire. Jugàvem els jocs que vosaltres jugueu.
 —Avui és el «sant» del director, i hem tingut mitja hora més de pati. Hem jugat un partit de futbol entre els isards i els llops.
 —I, qui ha guanyat?
 —Hem guanyat els isards: cinc a dos. Quina pallissa, oi?
 —Bé, sí. Però no m'agrada que parlis així. Tots heu guanyat, perquè tots heu jugat. L'important és jugar. Tots sou amics i tots us divertiu quan jugueu, oi?
 —Sí, però en Pere i en Lluís s'han barallat.

—Malament!
 —En Pere li ha donat un cop de peu i en Lluís s'hi ha tomat.
 —Malament! Heu d'aprendre a jugar net; si no el joc no és bonic perquè no és un joc de nois amics que volen distreure's i divertir-se. Un joc no és una guerra.
 —Pare, que t'enrotlles.
 —Doncs, encara no he acabat. La vida és com un joc, saps, en el qual s'ha de saber compartir les coses, i guanyar i perdre, i tornar a començar.
 —Sí, però, jo m'estimo més guanyar.
 —Però, no es pot guanyar sempre.
 —Sí, però, jo m'estimo més guanyar.
 —Mira, sempre es guanyen moltes coses: L'esplai, el fer-se fort, el fer-se més amics, el contribuir a l'alegria dels altres... (Potser sí que en Pere i en Lluís, avui, no han entès ben bé el que és jugar.)

L'Eixerit

Observeu atentament aquests objectes i després intenteu recordar-los.

La farigola (III)

—Ja ho crec que sé on és. L'he vist una colla de vegades al palau d'una gran princesa, i em sembla que he sentit a dir que es volien casar. Ara sí que fa dies que no l'he vist. Podeu comptar que no deü sortir a les horés que jo volto. Potser l'haurà vist la meua germana la Lluna; pregunteu-li-ho, que ara vé.

A la poca estona va arribar la Lluna, tota enfarinada de cara. La seva mare li va preguntar si en sabia res del bruixot i encantador, i ella va dir:

—Fa una estona que l'he vist. S'ha de casar amb una gran princesa d'aquí a tres dies; perquè té por que li prenguin no el deixa sortir ni en forat ni en finestra i el té ben amagat, però jo, per això, el veig. La vella va dir a la noia que ja podia estar contenta, però que li fóra molt difícil de poder-lo veure abans dels tres dies que li faltaven per al casament. Però li va dir:

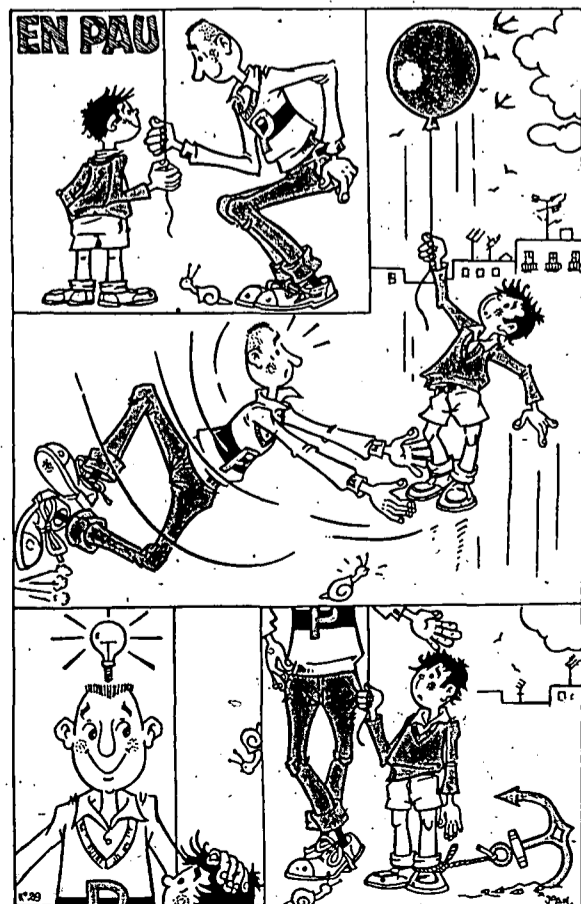
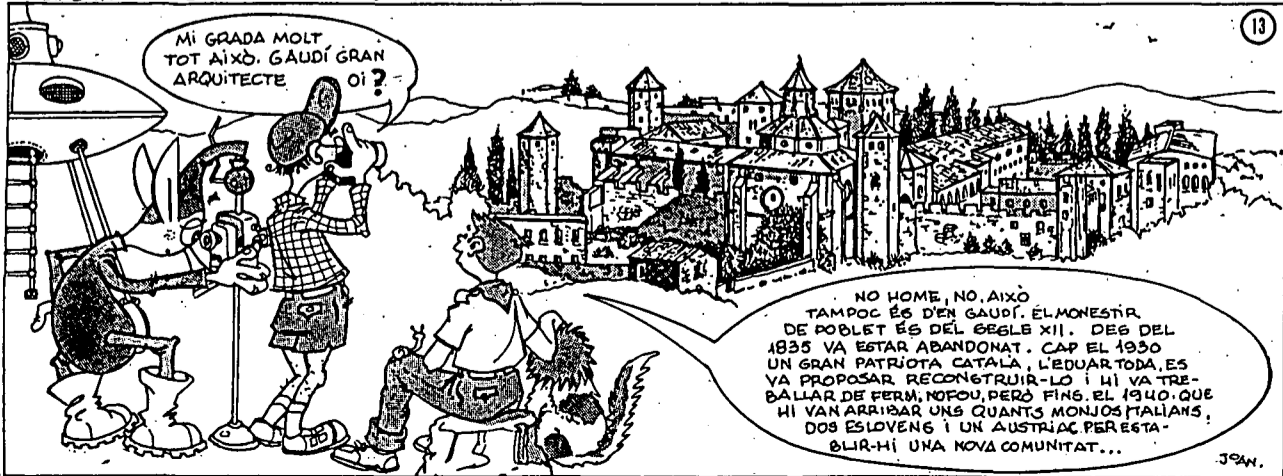
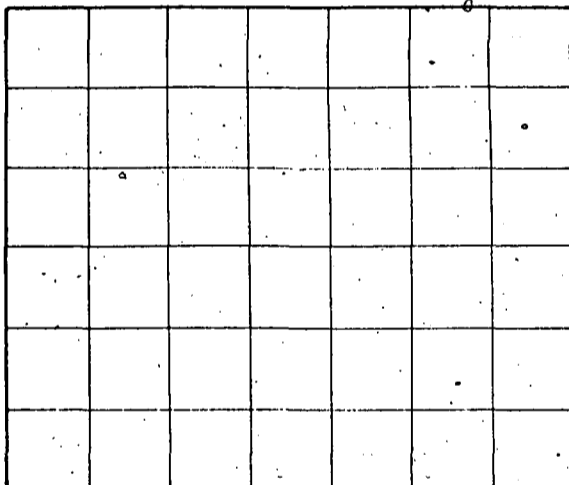
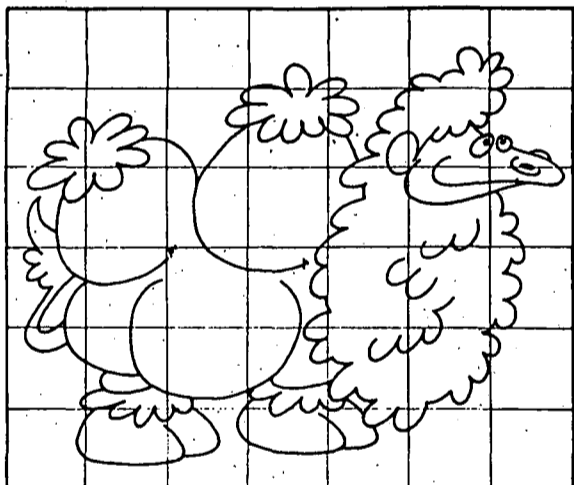
—No t'espantis, que el meu fill menut, que és el Vent, és molt eixerit i molt serà que no trobi una manera o altra d'enredar el casament fins que tu l'hagis pogut veure; està a punt de venir i ja n'hi parlarem.

A cap d'una estona se sentí zzzz, zzzz, zzzz, i va arribar el Vent fent una corredissa, cansat, aixafat, i es va asseure en una cadira, sense poder tornar a reprendre l'alè, de tant de córrer. La seva mare li explicà el que li passava a aquella pobre minyona i a veure si ell podria fer alguna cosa per ajudar-la.

—Ja sabeu, mare, que jo tot ho adobo bufant; em posaré a bufar i me n'emportaré la roba i els trossos dels vestits de la princesa, i faré tornar bojos els sastres, i com que no li podran fer els vestits de nocés no es podrà casar. I no pararé de bufar fins que aquesta pobra noia hagi trobat el remei que necessita per al seu trasbals.

(continuarà)

Perquè dibuixeu

ARXIDIÒCESIS DE BARCELONA

II JORNADA DIOCESANA

«VERS EL TERCER MIL·LENNI»

12 DE NOVEMBRE

Hem escollit com a tema d'aquesta trobada la carta del Papa «Vers el Tercer Mil·leni». Es tracta de llegir, reflexionar, fer nostres els ensenyaments que Joan Pau II ens proposa en vista a l'any 2000.

PROGRAMA: 10'30 Acollida a les famílies.

11'00 Festival Musical i de Testimoni:

Xavier Morlans i Luis Alfredo.

Grup KAIROI.

Escolania.

12'00 Eucaristia solemne.

Presidida pel cardenal Carles i concelebrada pels bisbes auxiliars i sacerdots de la nostra diòcesis.

Amb la participació especial de Montserrat Caballé.

13'30 Final de la Jornada amb la benedicció i paraules de Joan Pau II.

Col·laboren en l'acte

CATALUNYA CRISTIANA
SETMANARI POPULAR

TOTS AL PALAU SANT JORDI DE MONTJUÏC!

afinant

Llindar

Sant Egidi, una vocació per al diàleg i la pau

Manuel Valls i Serra
director

Del 22 al 25 d'octubre ha tingut lloc a Florència, sota els auspicis de la comunitat de Sant Egidi, un important encontre —el novè fins ara—, d'*Homes i Religions*. Aquesta comunitat, fundada a Roma, després del '68, per un jove estudiant, i avui professor universitari, Andrea Riccardi, està actualment integrada per uns 15.000 membres i els seus objectius són alhora la solidaritat evangèlica amb els pobres i el treball per la pau dels pobles. La comunitat de Sant Egidi és especialment vocacionada per al diàleg i la pau. És ella la que ha cregut, com ningú no ho ha fet fins ara, en l'«esperit d'Assís» i ha pres en les seves mans la torxa encesa per Joan Pau II amb la iniciativa d'aquell històric primer encontre entre representants de les religions de la terra l'any 1986. Des d'aleshores ja són nou els encontres i es prepara el desè per l'octubre de 1996, altra vegada a Assís: «Després de 10 anys és obvi que el moviment d'Assís retorni a Assís», ha dit Andrea Riccardi. I allí hi serà novament, segons sembla, el Papa.

Terres i cels de pau ha estat el lema d'aquest novè encontre de Florència al qual han precedit altres dos encontres durant el mes d'agost, a Jerusalem i a Hiroshima. Un pelegrinatge de diàleg i

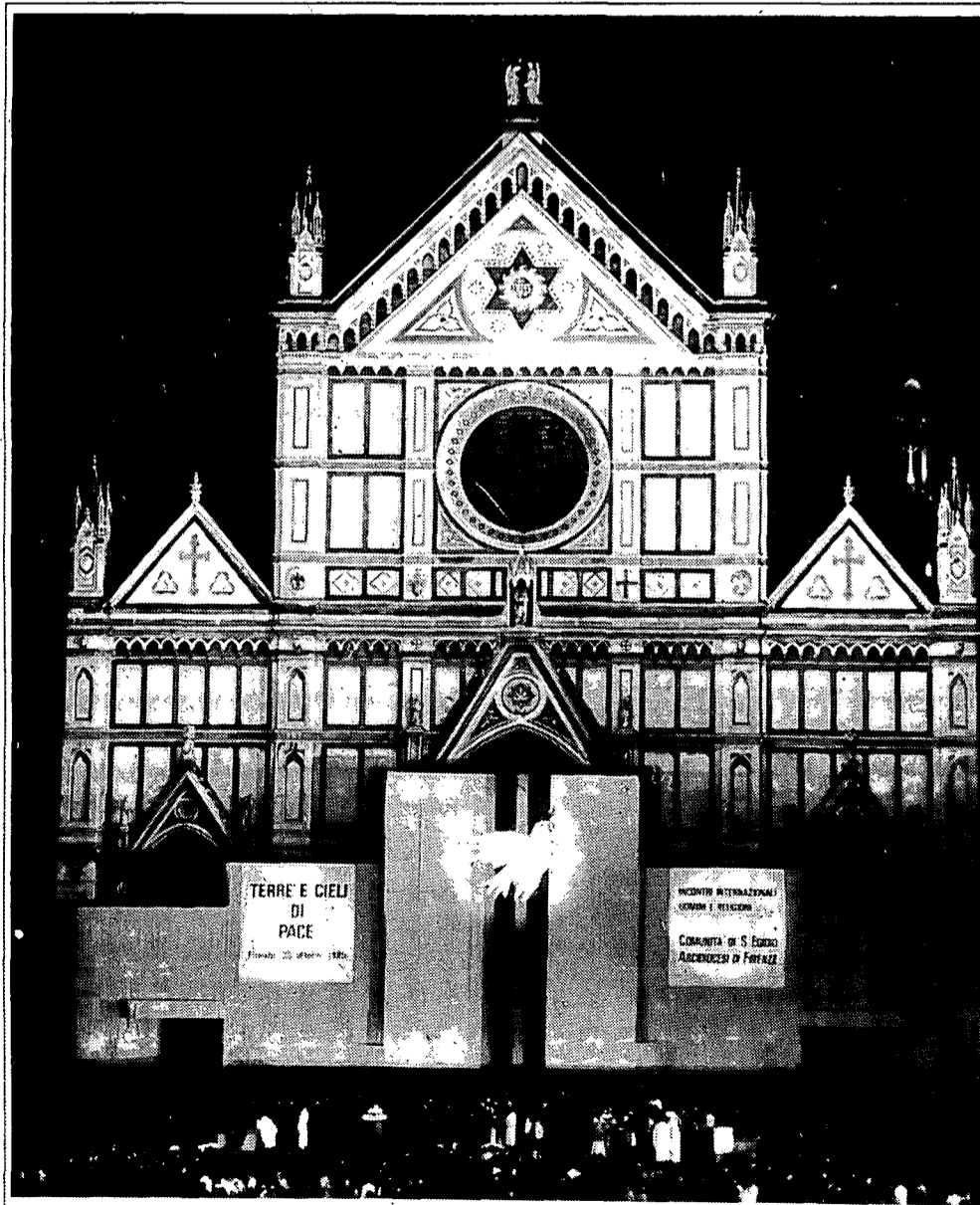
de pau confirma, una vegada més, la vocació de diàleg de l'Església catòlica amb les altres religions. No oblidem que estem celebrant el 30 aniversari del document conciliar *Nostra aetate* sobre les relacions entre l'Església i les religions no cristianes. A la Florència pacificadora que va somniar el sant alcalde Giorgio La Pira s'han trobat cristians, jueus, musulmans, budistes, hindús, sintoistes, etc. Tots ells sota el bell símbol del colom amb la branca d'olivera de la pau volant per damunt dels colors de l'arc iris.

El secret de l'èxit dels encontres *Homes i religions*, com d'altres encontres entre adversaris polítics en els quals la comunitat de Sant Egidi ha actuat de mitjancera, està en la seva manera d'entendre el diàleg: no com una simple

juxtaposició d'opinions, sinó com a recerca prèvia d'allò que uneix, per passar després a analitzar allò que separa. O sigui, el contrari dels debats a televisió. Per què no aplicar-ho també a l'interior mateix de l'Església entre grups contraposats? Després de dos dies de diàleg els participants es concentraren en l'oració, uns al costat dels altres, a llocs diversos i segons les diferents religions. «No junts, perquè són diversos els camins de l'oració. No l'un contra l'altre, com s'esdevé a les guerres de religió, quan una invocació es converteix en blasfèmia d'odi, sinó l'un al costat de l'altre, amb la consciència de què els camins de l'oració porten a Aquell que està més enllà de nosaltres, i que invoquem amb noms diferents, però que a tots dóna la pau», precisa Andrea Riccardi.

El plantejament de l'encontre ha estat clar i incisiu alhora: «El diàleg entre les diverses comunitats religioses té en el seu cor els problemes del cel: Déu i la vida del creient. Però també els de la terra: la pau i la solidaritat. I el món té necessitat que les religions contribueixin a fer front als problemes de la terra amb l'horitzó del cel. Sense l'horitzó del cel, que és un destí que compromet, no resta més que un realisme presoner de si mateix i del dret del més fort». Que això és així, ho demostren aquestes paraules del bisbe serbi ortodox de Sabac-Valievo, present a l'encontre: «La nostra guerra no és una guerra de religió, sinó tot el contrari: és el resultat de la manca de religió. Els generals serbis no coneixen Crist, no han sentit parlar d'Ell, i no saben res de l'amor cristià. I com haurien pogut fer-ho? Són fills de l'ateisme d'Estat, que ha tancat totes les portes a Crist. Però sense Déu, l'home esdevé un animal perillós. La guerra de Bòsnia ho demostra».

Teresa de Calcuta, allí recordada per l'ex-presidenta de Filipines, Corazón C. Aquino en un discurs bellíssim, crec que ha sabut copsar meravellosament el que és l'enter procés de pau: «El fruit del silenci és l'oració. El fruit de l'oració és la fe. El fruit de la fe és l'amor. El fruit de l'amor és el servei. El fruit del servei és la pau».

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Esbandir el cor, simplement

No sabia pas dir d'on he tret la petita història que us vull contar. Tinc la vaga impressió d'haver-la sentit a través de la ràdio, però no ho recordo bé. El cas és que em va agradar molt i, des d'aleshores, la faig servir de paràbola que em ve com l'anell al dit per a transmetre una idea que, en abstracte, fa de mal explicar.

Hi havia, una vegada, en un monestir recòndit, dos monjos que s'ocupaven de la cuina. L'un era jove i enardit; l'altre, vell i carregat d'experiència. Un matí, mentre preparaven l'àpat per a la comunitat, el jove, freturós de saber més i més, es planyia de la dificultat que trobava a retenir tot allò de positiu que sentia o que llegia contínuament. A cop calent, li semblava meravellós i s'hi engrescava. Però, una mica després, se li feia impossible de recordar-ho... I se'n sentia frustrat.

«Avui mateix, deia el monjo jove amb preocupació, quina homilia més commovedora ens ha fet el pare Abat! Quan l'escoltava, em sentia trasbalsat. Doncs bé, han passat només unes poques hores i... quina llàstima!: si ara em preguntàveu què ha dit l'abat, no us ho sabria repetir».

Aleshores el monjo vell, que havia deixat, tot feinejant, que el jove s'esplaiés a pleret, li adreçà una mirada bondadosa i li replicà: «No sé pas, germà per què us entristiu. Què hi fa que recordeu o no la prèdica, si quan l'heu sentida us

No seria bo que un excés de pragmatisme assetgés contínuament els nostres actes amb preguntes com ara «de què serveix això?», «què en queda d'allò altre»?... Cal fer lloc a la gratuïtat...

ha fet bé? Fixeu-vos en la verdura que, ara mateix, heu esbandit a raig d'aixeta. Per ventura n'heu retingut l'aigua? Oi que s'ha escolat tota a través de l'escorredora? I, tanmateix, fixeu-vos que neta i que gemada ha quedat la vianda. Vós tampoc no heu retingut les paraules del pare l'abat, però, mireu, si aquest matí heu sentit que us esbandien el cor, ja han fet la seva feina: us han deixat l'ànima una mica més neta i més gemada...».

I ara, com és de rigor en tota falla, la moralitat. La vida cristiana és feta de moments diversos. Hi ha un temps per al treball catequètic, i per a la revisió de vida, i per a l'elaboració de projectes pastorals, i per a l'apostolat organitzat... I hi ha un temps per a les celebracions i la pregària, i per a l'expressió joiosa de la fe, o per a sentir simplement que la gràcia de Déu ens cau al damunt com una cascada... No seria bo que un excés de pragmatisme assetgés contínuament els nostres actes amb preguntes com ara «de què serveix això?», «què en queda d'allò altre»?... Cal fer lloc a la gratuïtat... al dispendi de l'aigua que se'n va escorredora avall, però no sense haver passat abans pels nostres cors.

És en aquesta segona perspectiva que prenen sentit iniciatives com les activitats que el Projecte David ha iniciat a la parròquia barcelonina de Sant Ramon de Penyafor, o com la jornada diocesana al Palau Sant Jordi de Barcelona.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Ordenar la pròpia vida

Entre algunes persones que es preocupen gojosament de la seva vida espiritual ha nascut un eslogan, similar a un anunci publicitari, que diu: «Ponga un Martini en su vida». Es refereixen a la lectura espiritual dels nombrosos llibres de l'actual cardenal de Milà, Carlo M. Martini.

Recomano aquestes obres. Són profundes i entenedores. Són escrites sempre arran de la Bíblia i ofereixen la perspectiva total: la que va de l'Antic Testament —temps de preparació i promesa— fins al Nou Testament —temps de debò i realització. Considero que aquestes obres són sanament consoladores, realitat important en la vida cristiana, on massa sovint el clima podria ser aclaparador i com de clam esfereïdor i fora de lloc a semblança dels predicadors de les pel·lícules del Far West.

Curiosament, però, em refereixo avui a un llibre singular d'aquest cardenal: *Ordenar la pròpia vida*. Ell mateix reconeix aquesta singularitat, perquè la seva reflexió espiritual brota, sempre i espontàniament, de la Paraula de Déu. L'escrit en qüestió és un aplec de meditacions sobre els Exercicis de sant Ignasi de Loiola. La lectura és suggerent. Il·luminada amb el gran focus de la Revelació escrita. Prou personalitzada per tal que hom decideixi ordenar —d'una vegada— la pròpia vida cristiana. Seguint amb humilitat l'Esperit, caminant cap a la joia del Regne, redescobrint l'autèntic humanisme cristià i proclamant l'Evangeli al seu entorn.

Impromptu

Oriol Camps

Instruir... i educar

Anant pel món, ens adonem que a la gent, i potser més a la gent jove, li manca una mica, o un tros, d'educació del comportament. Ens adonem que al col·legi de primària es limiten a ensenyar-los a llegir i escriure, a fer quatre matemàtiques amb l'ajuda de la calculadora (no fos cas que els cervells es cansessin abans d'hora), potser quatre nocions de geografia i d'història, i para de comptar. Almenys, això és el que es pot deduir segons allò que es veu anant pel món...

De l'escola primària és possible que en surtin ensenyats... primàriament. Però, en sortiran educats? Em sembla que no... Recordo ara la imatge televisiva d'un que es deia mestre o professor el qual afirmava que ell ensenyava, però que no educava. Fou una lamentable afirmació que no acreditava gaire la classe docent. Perquè, és que els mestres han renunciat a una tasca tan bellà com és la d'educar, a ser, en aquesta matèria, complement de la família, o, segurament en algun cas, el necessari substitut?

Fa pena veure el comportament d'alguns nois, grandets algun cop, en un vehicle públic, on no s'abstenen de jugar sorollosament, on escampen envoltoris de caramels o xiclets i alguna vegada fins i tot abandonen algun pot de beguda després de consumir-la a la vista dels altres viatgers amb perill de perjudicar-los amb algun esquitx sobre el vestit...

Educar és diferent d'ensenyar... d'acord. Però, agermanant les dues coses no s'obtidrien uns resultats infinitament més positius?

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Ha mort el Postulador de la Causa de Joan XXIII

El Postulador General de la Causa de beatificació i canonització del papa Joan XXIII, pare Joan Folguera i Trepà, morí a Barcelona en la pau del Senyor el passat 7 d'octubre.

Català de naixement i franciscà per la seva professió religiosa, el pare Folguera era Consultor de la Sagrada Congregació de Propaganda Fide. Havia estat provincial dels franciscans de Catalunya, Definidor general de l'orde per Espanya i Portugal i Visitador general en molts llocs on l'orde hi és present.

Eximi expert en Dret canònic, gaudia del do de discerniment, així com d'una prudència innata que combinava amb un capteniment senzill i humil, propi d'un veritable deixeble del Pobriçó d'Assís. A ell acudien per aconsellar-se en l'acció de govern, bisbes, sacerdots, religiosos i religioses. Després del Concili Vaticà II, per encàrrec de la Santa Seu, havia revisat una munió de constitucions i estatuts que regulen la vida consagrada.

En el telegrama de condol del Sant Pare al General de l'orde, signat pel cardenal Sodano, entre altres elogis, es diu: «Assabentat el Pontífex de la trista notícia, eleva una fervent pregària per l'etern descans d'aquest religiós exemplar, que ens recorda a tots la seva dedicació i estimació a l'Església, a la qual va saber posar els dots de la seva ment i del seu cor.»

El pare Folguera residia a Roma en la Cúria General

dels framenors des de feia molts anys. A causa de la seva competència en estudis històrics i en tots els mecanismes jurídics que s'exigeix perquè prosperi una Causa, féu que el papa Joan Pau II beatifiqués Joan Duns Escot, un gran pensador de l'Escolàstica i primer mestre de l'Escola franciscana de teologia, que defensava el dogma de la Immaculada contra l'opinió d'altres escoles teològiques. També aconseguí la beatificació del mallorquí fra Juníper Serra, fundador de les missions de Califòrnia, i de molts altres servents de Déu. Així mateix duia el procés de canonització del beat Ramon Llull amb tant mèstratge, que Mons. Ubeda, bisbe de Mallorca li ho va agrair personalment.

En canvi, el nostre Postulador general no ha tingut el goig de veure als altars el papa Joan XXIII, la Causa del qual ell n'era el primer responsable. Tot i que el pare Folguera mai no volgué fer declaracions públiques sobre la vida i miracles del *Papa bo* per no dificultar el procés, havia dit darrerament que la Causa es troba en una fase molt avançada, gairebé acabada, i que el poble català és un dels que ha mostrat més veneració i estima per aquest Papa.

Que el Senyor hagi acollit benignament l'ànima del pare Joan entre els seus sants, alguns dels quals han arribat a l'honor dels altars, gràcies en part a les seves gestions mediàtiques.

JAUME CASTRO

Comunitat de Sant Egidi de Barcelona

per primera vegada a la història, homes i dones de religions diferents es van trobar junts per invocar la pau al món, amenaçat per grans tensions i terribles armaments».

Dirigint-se a tots els exponents religiosos i al món va sol·licitar, recordant el discurs que va fer a l'ONU el 5 d'octubre, que aquesta institució es transformés en «una família de nacions» per poder salvaguardar millor la pacífica convivència dels pobles. Va ressaltar que la trobada de Florència ha demostrat que «les diferències entre les religions no poden conduir a exclusivismes agressius, ni justifi-

diaris del món es van interpel·lar sobre Guerra, Informació i Manipulació. Tampoc no va faltar la veu d'algunes ONG com Amnesty International, metges i reporters sense fronteres o la Creu Roja.

El missatge a les nacions

El món té necessitat que les religions contribueixin a afrontar els problemes de la terra amb l'horitzó del cel. Per això els caps religiosos van lliurar en l'escalinata de S. Miniato al Monte (Florència), als ambaixadors de més de 84 països i amb ocasió del 50è aniversari de l'ONU, un missatge. En ell s'afirma abans que res que «les religions no volen la guerra». Es demana, a més, que «no s'oblidi el Sud del món i que es treballi perquè el fi del Mil·lenni coincideixi amb la reducció concordada del deute internacional dels països més pobres», «que siguin eliminades les mines anti-personals», es comprometin a controlar les armes nuclears i que es treballi perquè «el Tercer Mil·lenni pugui coincidir amb la desaparició de les guerres i la pobresa». Per simbolitzar aquest rellevant acte, i com a gest significatiu es va plantar una olivera davant de la Basílica de Sant Miniato.

IX Pregària per la Pau a Florència: «Terres i cels de pau»

«Tots els noms de Déu componen la paraula pau»

Els caps religiosos de les Grans Religions Mundials es van trobar junts per pregar un al costat de l'altre, a Florència, amb motiu de la IX Trobada Internacional de Pregària per la pau, promoguda per la Comunitat de Sant Egidi. El seu missatge final al món era clar i compromès: «Déu vol la pau i no la guerra», i afegien «qui utilitza el nom de Déu per odiar el seu germà surt de la religió pura i sense taca, perquè els noms de Déu no signifiquen mai guerra, però, tots junts, componen la paraula pau».

Terres i cels de pau és el lema escollit per aquesta ocasió. Els més de 250 caps religiosos presents van ser interpel·lats en la jornada introductiva per una personalitat del món de la política. Enguany va ser Corazón C. Aquino ex-president de la República de Filipines que va parlar de «martiri i redempció: la via filipina a la pau». En un discurs commovedor va explicar la història de captiveri del seu marit, anomenat comunament pel poble *Ninoy*, durant la dictadura de F. Marcos i com els filipins van assolir la democràcia. «La nostra revolució del 1986 —va dir— demostra que la pregària és la força de l'home, perquè fa descendir la gràcia de Déu el poder de la qual és l'amor. L'amor és el que millor garanteix la pau. L'amor arriba desarmat, invocant, persuadint, sofrint. En el cas de Filipines, la revolució esdevingué a través de l'amor finalment ha vençut».

car l'odi entre les nacions o grups ètnics», i va subratllar que «en la fonamental comunió entre les persones i els pobles és tasca de tots enriquir sempre amb noves confirmacions».

Una sinèrgia per treballar per la pau

El diàleg entre les diverses comunitats religioses té en el cor els problemes del cel: Déu i la vida del creient. Però també els de la terra: la pau i la solidaritat. Per això des de 1990 en els tres dies anteriors al que pròpiament és la pregària per la pau es dediquen al diàleg, enguany van haver-hi 22 taules rodones. Són lloc per retrobar un llenguatge comú.

Els protagonistes dels processos de pau dels Balcans i Irlanda del Nord van explicar el seu camí cap a la pau, i encara més, van fer un pas més en aquesta trobada cap a la pau. Es va recordar l'Àfrica en una taula rodona en la qual va participar l'ex-president algerià Ben Bella entre d'altres; el president polonès Lech Walesa va parlar sobre la situació a Polònia; també es va fer una reflexió sobre el fonamentalisme. Els cardenals E.I. Cassidy i A. Silvestrini, juntament amb Mohamed Smaili de la Universitat de Rabat i R.S. Sirat, Gran Rabí de França, van fer una autocrítica de les religions. El cardenal Martini va presidir una taula rodona sobre *Els immigrants, reptes a la consciència europea*; en la seva allocució afirmava: «Les projeccions perjudicials que duen a Occident a confondre islamisme i terrorisme fonamentalista són insanes». No va faltar un escenari en el qual es va recordar i aprofundir en els 30 anys de diàleg interreligiós després de la declaració *Nostra Aetate* sobre les relacions de l'església amb les religions no cristianes. A través de la reflexió i el testimoni de Suor Emmanuelle, Mario Marazziti de la Comunitat de Sant Egidi, i Diego Bona (president de *Pax Christi*) els pobres van interrogar l'auditori. Els caps de redacció d'exteriors d'importants

Pregar un al costat de l'altre

El darrer dia es va viure una gran tarda de pregària i de reconeixement mutu. Els representants de les religions es van trobar a la plaça del Duomo de Florència per dirigir-se per separat als diferents llocs de pregària: els cristians al Duomo, els hebreus a la sinagoga, els musulmans a la mesquita, i budistes, sintoistes, hinduistes... en altres llocs habilitats en el cor de Florència.

Al final dels diversos ritus, amb una gran presència popular, «la processó de la pau» va portar a tots a la plaça de la Santa Creu on es va fer la cerimònia final.

El professor Andrea Riccardi, de la Comunitat de Sant Egidi, va fer aquesta constatació: «Les religions no volen la guerra: només la pau és Santa, mai la guerra. Encara que, en aquest moment, es nota com moltes comunitats religioses hagin arribat a viure tancades en els límits estrets de la pròpia terra: solidaritzar-se amb la pròpia gent no porta potser a estar contra altra gent? Entre terra i cel, entres les fronteres de la terra i aquelles del cel. Però de Florència ve una empenta per superar les fronteres, les de la guerra, les de l'enemistat, les de la ignorància: per terres i cel de pau!». Després de llegir el manifest per la pau 1995 es va fer un minut de silenci en record de les víctimes de totes les guerres, tots els caps religiosos van anar a encendre el canelobre de la pau i van firmar el manifest. L'abraçada de pau entre tots els assistents va ser el signe amb què es va cloure la trobada.

Es pot dir que l'esperit d'Assís, com va dir Joan Pau II, no «sols no s'ha extingit, sinó que ha multiplicat la seva influència en les consciències». L'any que ve, com va anunciar A. Riccardi, ens espera «una nova cita i nous interlocutors: en el lloc dels primers passos: Assís».

Respir

Miquel Estradé

Idees manllevades

Tot aquest *Respir* ho és, manllevat: a part del *respir* que això em porta, la cosa s'ho valia. És part d'una carta que vaig rebre i que fa així: «Estic convençuda que puc recórrer la meua darrera etapa sobre la terra a partir de dues fórmules: *Gràcies i Si us plau*. La primera és amable i fa de bon dir; la podem emprar sempre i encara de vegades hi afegim un: *Moltes gràcies!* La segona ve després d'un mot més difícil de pronunciar, no per la seva morfologia, sinó pel sentit que sol tenir: *Podríeu... si us plau?* Una altra diferència és que la primera sol portar un, o dos, o més signes d'admiració: *Gràcies!!!* La segona és barrejada d'interrogació i de condició: *Podríeu fer-me aquest favor, si us plau?* Que en demani un, o dos, o més, de signes d'interrogació dependrà del to de veu amb què es digui». La carta continua amb altres temes que ara no vénen a tomb ací. És una manera molt amable de parlar de la solidaritat que ens fa viure.

Acudit

Equips de Pastoral Política i Comunicació

Document de treball núm. 1

Novembre 1995

Presentació

El passat 7 d'octubre mig centenar llarg de persones varen respondre a la invitació formulada pel bisbe Joan Carrera, per reflexionar al llarg de tot un dia sobre la fe, la política i la comunicació, ajudades per dues ponències fetes pel Sr. Josep M. Esquirol i Mn. Antoni M. Oriol. Com a fruit de la reflexió el bisbe Carrera proposà uns acords aprovats per unanimitat. Són els següents:

1. Contribuir a l'aplicació de la proposta 33 del Tema I del Concili Tarraconense referit a la participació dels cristians en la política.

2. Donar continuïtat a les trobades i ampliar-ne la participació, amb temàtiques de caràcter general, o sobre aspectes concrets, amb la finalitat de dialogar, formar criteri, i travar un millor coneixement.

3. Ajudar-nos mútuament amb l'intercanvi documental i informatiu vinculat a una especial atenció i ocupació per la comunicació, amb la finalitat que en els seus mitjans hi hagi una major presència del testimoni de la Fe com a via de nova evangelització.

4. Constituir equips de reflexió i actuació a fi de dotar de continuïtat i concreció exterior a la nostra feina.

Per aquest motiu us convidem a tots els que estiguen interessats a col·laborar a transmetre la veritat cristiana de les obres i la paraula de l'Església a la societat en general i a l'àmbit polític en particular, a participar en els Equips.

Podeu fer-ho:

a.— Constituint un grup o equip de treball amb companys i companyes de la parròquia, amb el vostre moviment, en la feina, els estudis, la família, etc.

b.— Si esteu interessats i no veieu com formar o participar en un grup poseu-vos en contacte amb nosaltres. També podem treballar plegats.

Forma de connectar:

—Correspondència:

Equips cristians de Pastoral Política i Comunicació: *Catalunya Cristiana* c./ Puiggarí 5-7 - 08014 Barcelona

També telefònicament a qualsevol del grup de coordinació que figura en el requadrat.

Sr. Josep M. Esquirol i Calaf
Tel. 200 18 02

Sr. Josep Miró i Ardèvol
Tel. 457 40 80

Sr. Gabriel Ginebra i Serrabou
Tel. 488 14 39

Mossèn Antoni M. Oriol Tatarèt
Facultat de Teologia de Catalunya
Tel. 454 16 00

Sr. Enrique Manzanilla
Tel. 211 40 80

Mossèn Francesc Vergès i Vives
Tel. 204 37 47

Els equips i «C.C.»

A partir del present número i amb una periodicitat mensual, els equips inseriran el seu document de treball junt amb les aportacions rebudes a *Catalunya Cristiana*.

El mètode general de treball dels equips pot resumir-se així:

- 1- Descriure una temàtica cercant allò que són els seus components essencials.
- 2- Analitzar-la amb la voluntat d'arribar a conclusions.
- 3- Concretar les conclusions i veure si donem peu a endegar alguna iniciativa.

En els equips som conscients que el que volem fer no és una feina «tècnica» sinó de l'Esperit. Per això, us proposem començar totes les reunions amb una pregària ben preparada.

Feu arribar les vostres iniciatives, conclusions, anàlisis i comentaris a
Equips Cristians de Pastoral Política i Comunicació,
Catalunya Cristiana c./ Puiggarí, 5-7 - 08014.

Tema d'anàlisi

Les eleccions del 19 de novembre

El proper 19 de novembre celebrarem les cinquenes eleccions de la Generalitat recobrada. És el període més llarg d'autogovern de l'època contemporània.

Des de les eleccions de 1984 Convergència i Unió ha guanyat sempre per majoria absoluta. A les primeres eleccions va guanyar per majoria relativa amb el 27,7% dels vots i per governar el president Pujol va necessitar del suport parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Centristes de Catalunya.

La característica més remarcable de les eleccions al Parlament en relació a les eleccions Generals és el seu baix nivell de participació:

Eleccions Parlament Catalunya

1980	1984	1988	1992
62,1	64,3	59,4	54,9

Per tant, no únicament vota poca gent, sinó que fins ara la tendència és més aviat decreixent. Per situar un punt de referència comparatiu les eleccions al Parlament Europeu de 1987 varen tenir una participació del 68,5 i les del Congrés de Diputats de 1986, del 68,9.

Les novetats del 19 de novembre

Les pròximes eleccions presenten algunes singularitats: Són unes eleccions avançades en uns mesos, atès que el termini real finalitzava en el període març-abril. En aquest avenç han estat decisives raons derivades del calendari electoral i la política espanyola. En aquest sentit, molt probablement les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya siguin les més condicionades per la política espanyola, entre altres raons per l'anunci d'eleccions generals al març i la possibilitat d'un canvi de Govern.

Hi ha, per tant, uns factors reals implícits en aquestes eleccions catalanes. Per exemple, la continuïtat de la

política de CiU d'intervenir en l'acció de govern a Espanya, o la valoració del que s'ha obtingut per Catalunya en el període de suport al govern socialista. També pot influir com ha evolucionat l'actitud de la societat espanyola o la interpretació de les eleccions com si fossin unes primàries de les Generals afavorint o castigant al PP. També pot produir-se la lectura oposada, el voler accentuar al votant el caràcter català de les eleccions. Tots aquests i molts altres que podeu definir són elements que pesaran en la presa de decisions, malgrat que realment la seva finalitat és tota una altra:

La finalitat real de les eleccions Nacionals

En primer terme es tracta d'elegir el Parlament que a la seva vegada escollirà el president de la Generalitat. Aquesta és la finalitat essencial. Naturalment per a fer-ho l'elector ha de prendre en consideració diversos factors. Citem-ne alguns:

Un d'essencial és la valoració de la gestió del Govern de la Generalitat fonamentalment des de les anteriors eleccions de 1992; el que ha fet, el que ha deixat de fer i també el procediment, és a dir, el com ho ha fet. Cal recordar, en aquest sentit, que la Generalitat té competències exclusives en aspectes com l'ordenació del territori, l'urbanisme i l'habitatge, el turisme, obres públiques que no afectin a més d'una comunitat, agricultura, cultura. També té competències molt importants en ensenyament, política industrial i comercial, sobre la planificació de l'activitat econòmica, les caixes d'estalvi. En altres camps les seves competències són més limitades ja que bàsicament es concreten en la gestió com és en el cas de treball i sanitat; si bé en aquests últims casos la dimensió de la competència exercida fa que les responsabilitats siguin molt importants. El Parlament de Catalunya té una capacitat legislativa limitada atès que només pot tractar aspectes relacionats amb el dret admi-

nistratiu, però de cap manera pot decidir sobre camps tan importants com són el dret civil (amb l'excepció dels aspectes contemplats en el dret civil català), penal, mercantil, laboral i processal.

Per fer front a les seves competències, la Generalitat ha disposat d'uns pressupostos que per l'últim mandat s'han situat, *grosso modo*, entre 1,3 i 1,5 bilions de pessetes (recordeu: un bilió és un milió de milions). Aquesta importantíssima xifra cal matisar-la com a mínim en dos aspectes. Un, el del pes extraordinari que representa la sanitat. Per exemple de l'1,5 bilions de 1994, una tercera part corresponia a la sanitat i la seguretat social. Si li afegiu l'ensenyament, 274.000 milions i les obres públiques 111.000 milions, constatareu que per totes les altres qüestions, indústria, agricultura, comerç, cultura, benestar social, medi ambient, etc. queda poc menys de la meitat del pressupost. L'altra qüestió clau és que si dividiu el pressupost pel nombre d'habitants de Catalunya i ho compareu amb les altres comunitats autònomes, constatareu que junt amb València som la que disposa de menys diners. En el pla financer això fa que la Generalitat tingui un endeutament important ja que el seu compromís de deute pel 1995 és de 708.000 milions de pessetes i un saldo viu fins a juny de 834.000 milions, el més alt de totes les comunitats autònomes.

En aquestes eleccions es debat si Convergència i Unió revalidarà o no la seva majoria absoluta, que és de 68 diputats. En l'actual Parlament CiU en té 70.

Les altres possibilitats són que CiU perdi la majoria absoluta per pocs diputats i depengui més de les altres forces polítiques. Que la perdi per més diputats de diferència, la qual cosa l'obligui a fer una coalició, que en tot cas no sembla massa probable, fins després de celebrades les eleccions generals al març. Val la pena reflexionar sobre aquestes i altres possibilitats. En definitiva reflexionar sobre el paper de l'elector i l'ús del seu vot a l'endemà de les eleccions.

Anàlisi

Us suggerim algunes qüestions, naturalment en podeu establir moltíssimes més.

- 1- Significat i conseqüències del baix nivell de participació.
- 2- La importància extraordinària de les imatges personals dels candidats a President, que *per se* no serien una limitació si no fos que poden arribar a diluir les propostes concretes.
- 3- La manca de coneixement de qui són els diputats de la llista electoral, ja que les eleccions no serveixen per conèixer-lo.
- 4- La relativa importància i repercussió que té el Parlament de Catalunya.
- 5- La manca d'interès pels compromisos concrets que cada partit formula i el seu ulterior seguiment.

Elements de reflexió

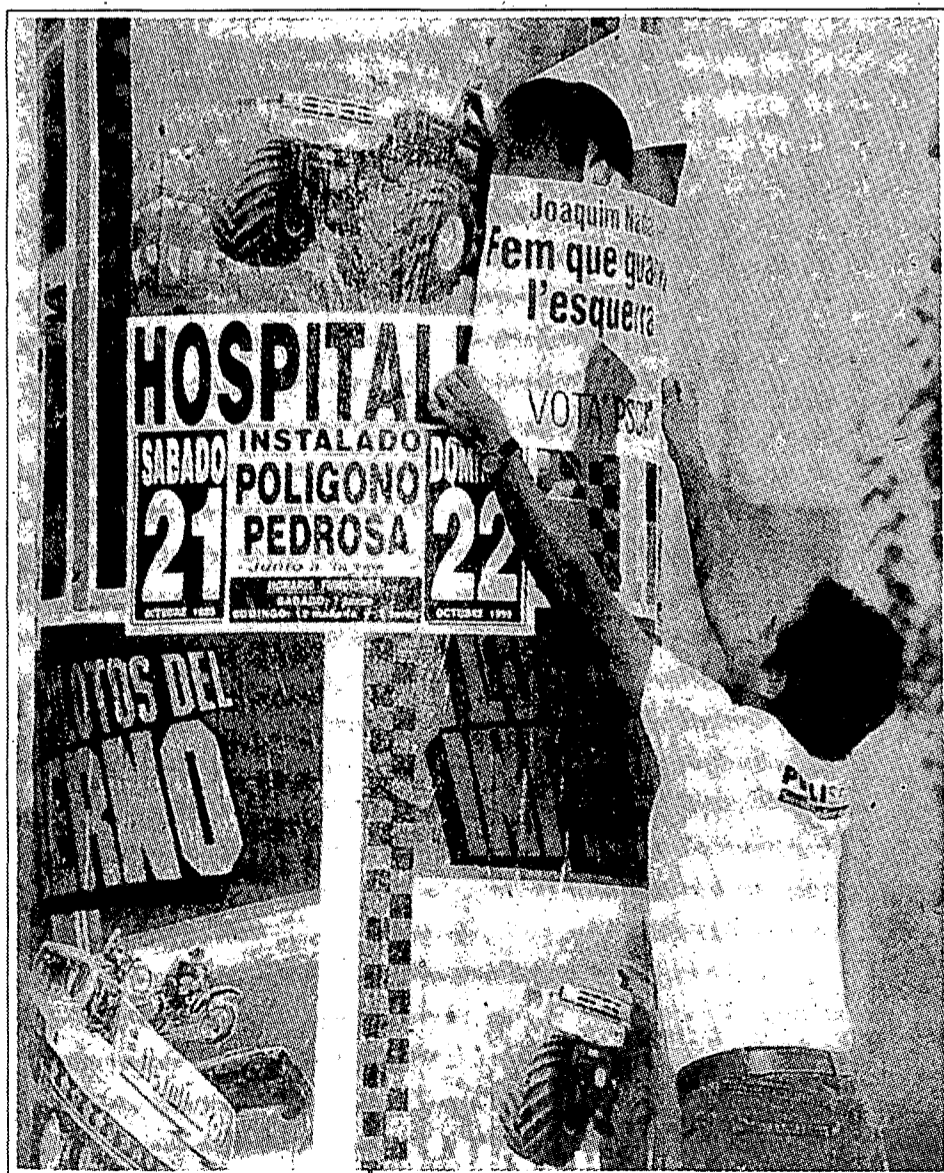
Per exemple:

Com valorem la participació? Seria desitjable incrementar-la? De quina manera? Catalunya encara es regeix per una llei electoral provisional. No seria necessari que després de 15 anys tinguéssim una llei definitiva que fes dependre amb més gran mesura els Diputats dels seus electors?

Compleixen bé els partits polítics el seu paper de canalitzar la participació dels ciutadans en la formació de la voluntat política del Govern i del Parlament? Com es podria millorar?

Propostes per a l'acció

A la llum de la reflexió feta, quines accions creieu que podeu impulsar en l'àmbit local o general?. Per exemple, recapitular sobre els compromisos formulats i fer-ne un seguiment. Valorar entre els diferents programes quins aspectes estan més a prop i quins més allunyats del missatge evangèlic i del seu desenvolupament en el pensament social de l'Església.

Cartes

◆ Àngel de BCN

Sr. Director,

El 2 d'octubre es va celebrar la festa dels sants àngels custodis. La història de Barcelona, conta que al 1466 hi va haver una epidèmia de pesta: «Els consellers demanaren la protecció del cel mitjançant la intercessió del sant Àngel Custodi i feren vot de construir-li una capelleta al mateix lloc on el veié sant Vicenç Ferrer», i es va complir.

La imatge va passar a la parròquia del sant Àngel Custodi d'Hostafrancs el 1896.

Però donada la importància de la nostra història, penso que seria lògic restituir la imatge de l'Àngel Custodi de Barcelona, al seu emplaçament, al Portal de l'Àngel actual, al costat de la plaça Catalunya.

Seria com una tornada després de 100 anys, perquè l'Àngel de Barcelona es venera des de l'1 d'octubre de 1896 a la parròquia d'Hostafrancs.

En diverses ocasions ja m'han publicat el tema, però atès que el proper any 1996 se celebra el centenari de la parròquia del sant Àngel Custodi d'Hostafrancs, seria oportú col·locar el monumental Àngel de Barcelona i celebrar la Fira de Magranes a la plaça Catalunya de Barcelona; junt amb la d'Hostafranc, naturalment.

L'àngel que en la modernitat necessitem tots els barcelonins, per salvar a tots els qui necessitem alguna cosa: salut, pau interior, treball, humanitzar-nos entre tots per viure com a germans.

Ajuntament de Barcelona, col·loqueu l'Àngel Custodi de Barcelona al Portal de l'Àngel!

MANUEL ALCOLEA MARÍN
Barcelona

◆ Entre tots mutilem l'Eucaristia

Sr. Director:

És de tots sabut que l'Eucaristia és el sagrament que amb més claredat instituí Jesús. En efecte, Ell, Dijous de la Setmana Santa i dijous anterior al dissabte d'una de les pasqües Jueves, reunit amb els deixebles en el Cenacle de Jerusalem, celebrant el Sant Sopar, va dir als seus deixebles: «Feu això, que és el meu memorial».

Ell mateix, el vespre en què el van traïr, prengué el pa, donant gràcies al Pare i beneint-lo, el partí i el donà als seus deixebles, tot dient: «Preneu i mengeu-ne tots, que això és el meu cos, entregat per vosaltres». Igualment, havent sopat, prengué el calze i, donant-li gràcies i beneint-lo, el passà als seus deixebles, tot dient: «Preneu i beveu-ne tots, que aquest és el calze de la meua sang, la sang de l'Aliança nova i eterna, vessada per vosaltres i per tots els homes, en remissió dels pecats. Feu això, que és el meu memorial».

Feu això, que és el meu memorial; és el suggeriment conclusiu. Això vol dir, si sabem escoltar: donar-li gràcies, beneir-lo,

prendre el pa, ja consagrat, i menjar-lo entre tots (sense excepció); i després, havent sopat (això vol dir, després d'haver menjat el pa), prendre el calze, ple de la seva sang, i beure'l entre tots (sense excepció).

Tota altra litúrgia o signe suplementari, és acompanyant aquests actes sacramentals principals.

Ens escarrassem a fer les nostres Misses més autèntiques i participades (altres diuen més alegres, amenes o boniques) quan en realitat, el primer que hauriem de fer, és ser fidels al manament del Fill: «Preneu i mengeu-ne tots...»; i també, sense oblidar-ho, després: «Preneu i beveu-ne tots».

Perquè volem Misses millors, si ja ens falla el que és més important?

MIQUEL MORELL
Barcelona

◆ Un oblit lamentable de Francesc Gamissans

Sr. Director,

Em causa profunda tristesa, i enorme decepció el títol de l'article del P. Francesc Gamissans del 26 d'octubre, *Cal un patró pels advocats fiscals i jutges*.

I precisament el P. Gamissans català de pro, com oblida que Sant Ramon de Penyafort és des de fa segles el patró dels advocats, i la màxima personalitat representativa dels Jutges i Magistrats que tenen o aspiren a tenir la Gran Creu de Sant Ramon de Penyafort?

Està molt bé que la canonització del jutge Rosario Livatino es promogui però no té res

a veure, amb el nostre compatriota Mestre del Dret i de la Moral, Conseller del rei Jaume I, Confessor de Papes, el català més universal de tots els temps, i precisament Patró del Col·legi d'Advocats de Barcelona i de molts Col·legis de tot Espanya.

La seva Festa anual de Sant Ramon de Penyafort a la Catedral de Barcelona es ve anunciant cada any a *Catalunya Cristiana*. Seria just i equitatiu que el P. Gamissans escrigui un article honorant sant Ramon de Penyafort, en ocasió de la seva propera festa anual, 7 de gener de 1996.

MANEL RUCABADO I VERDAGUER
Barcelona

◆ Agraïment per l'observació del Sr. Rucabado

Sr. Director,

No cal rebatre res del que diu el bon amic, Sr. Manel Rucabado, en la carta anterior a CC, perquè té tota la raó. Vaig ser massa concís i podia haver afegit només aquestes set paraules, «A més de sant Ramon de Penyafort», etc. o simplement afegir en el títol de l'article, el mot *nou*, i hauria estat correcte.

Gràcies per l'observació, i que sant Ramon de Penyafort, patró dels advocats i procuradors, dels jutges, fiscals i tota mena de magistrats, sigui benigne en la sentència que em doni per les meves incompletes declaracions quan filtro les notícies.

FRANCESC GAMISSANS

Retalls

Full Diocesà de Solsona
(5-XI-95)

Els drets de les nacions

Fa poques setmanes que el papa Joan Pau II ha anat, per segona vegada, a la seu de l'organització dels Estats, l'ONU. El discurs que hi ha fet mereix un comentari i donar-lo a conèixer precisament a casa nostra per la part que ens toca del que ha dit.

Cito encara el que han escrit els diversos mitjans de comunicació, concretament això, extret d'un diari del dia 6 del passat mes d'octubre: «El Papa, en la seva segona intervenció davant l'Assemblea General de l'ONU en setze anys, va destacar la necessitat d'un acord internacional en la línia de la declaració universal dels drets humans, adoptada el 1948, que afronti de manera adequada els drets de les nacions».

He citat només aquesta petita frase del seu discurs que parla dels

«drets de les nacions» i crec que n'hi ha prou per a entendre que, allò que ha dit el Papa, és una referència a la raó que tenen totes les nacions de gaudir d'uns drets que els dona la mateixa naturalesa.

Per això, seguint la mateixa línia, jo vaig dir en una conferència pronunciada a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent, que «l'Església hauria de denunciar la fal·làcia d'una democràcia basada únicament en el reconeixement de les llibertats individuals i que pretén ignorar els

drets col·lectius de les minorïes, com són la llengua i els valors culturals». Això que jo volia fer denunciar és exactament el que el Papa ha demanat a l'ONU. Afegiu-hi, tal com va dir, que «ningú no està mai legitimat a considerar que una determinada nació no sigui digna d'existir», i tindrem arrodonida la idea que vaig expressar.

Tot el que dic també entra dintre de la tasca que l'Església ha de fer aquí, en aquest món. Que ningú no se n'escandalitzi: Seria un escàndol farisaic, que el portaria a con-

siderar malament la missió que Jesús va confiar a la seva Església: l'anunci de la Bona Nova del seu Evangeli que vol dir alliberament del pecat i també del mal i de les violències de tota classe que poden donar-se en aquest món.

Us ho diu el vostre bisbe, i us ho diu el dia que fa 18 anys que, a Ciutadella de Menorca, rebia l'ordenació i el ministeri episcopal per regir una Església particular en nom i com a representant de Jesús.

Antoni, bisbe de Solsona

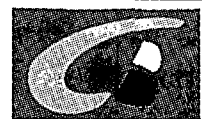
«Felicitem els autors d'aquesta obra, bella i elegantment presentada, que fa honor a la Mare de Déu, símbol de la bellesa humana i espiritual. Ens complau presentar a l'Església i als fidels aquest *Libro de la Virgen*, que pot contribuir a il·lustrar la seva fe i a renovar la seva devoció vers la Mare de Déu, la nostra mare».

Elías Yanes

Arquebisbe de Saragossa
President de la Conferència Episcopal

Quina advocació de la Mare de Déu és la seva preferida?

Ara pot conèixer la seva història en aquesta obra única.

EDICEL. Centro Bíblico Católico
Carmen Bruguera, 2
28026 Madrid - Tel. (91) 500 16 76

Per a més informació envieu aquesta butlleta a: EDICEL
Carmen Bruguera, 2 - 28026 MADRID

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ
PROVÍNCIA
TELÈFON
.....

Pensant en l'Advent i el Nadal, des d'ara

Pere Tena
bisbe auxiliar de Barcelona

Encara no havíem començat a celebrar la solemnitat de Tots Sants, i al meu carrer ja estaven instal·lades les il·luminacions per Nadal. Avui mateix, el periòdic fa saber que els comerços de Barcelona començaran la *campanya* de Nadal a mitjan novembre. Recordo que era també en aquestes dates, fa anys, que em van sorprendre uns comerços a França, ambientats ja totalment en l'aire de Nadal. Què passa?

Les preparacions

No es pot negar que les festes demanen preparació i ambientació. És una experiència molt humana, que trobem realitzada en molts diversos aspectes de la nostra vida. Els que han de casar-se, passen fins i tot anys preparant el seu pis, el lloc on es casaran, el lloc on faran la festa després, etc. És il·legítim? No m'ho sembla pas. El ritme humà demana que les coses no arribin sobtadament. Es considera que la preparació és bona per poder copsar tot el que ha de ser, com culminació, la celebració mateixa.

En l'àmbit mateix de l'experiència cristiana, hom troba les preparacions sacra-

mentals, que formen part de l'itinerari cristià. Penso, per exemple, en el catecumenat, com a preparació per als sagraments de la iniciació cristiana. I les etapes de catequesi que preparen, avui, la celebració de la confirmació, de la primera comunió, de la penitència... Aquest últim sagrament, fins i tot en la seva condició de sagrament que es repeteix, demana cada vegada una preparació específica. I la celebració de l'Eucaristia, no demana tal vegada una preparació, en diversos aspectes, sense oblidar els més personals i espirituals?

L'any litúrgic està organitzat amb temps de preparacions i amb temps de presència —si val aquesta distinció—. La Quaresma i la Cinquantena pasqual són el cas més típic, que influeix en la mateixa manera com parlem d'ells (quaranta dies vers el dia primer, el dijous sant, i cinquanta dies des del dia primer, el diumenge de Pasqua fins al cinquantè, Pentecostès). Però també l'Advent és, d'alguna manera, un temps de preparacions: no és pas endebades que hi dominen les grans figures de la preparació dels camins de Déu: Maria i Joan Baptista.

L'economia divina està feta també de preparacions i presència. «Déu, que havia parlat als pares, en altres temps i de moltes maneres, per mitjà dels profetes, en aquests dies ens ha parlat en la persona del Fill...»

(Hebr 1,1). La plenitud dels temps ha estat preparada en la història.

Un repte pastoral

Quan veiem el comerç que prepara la seva campanya de Nadal, podem començar a parlar del consumisme que ens devora, de la secularització de les festes, etc..., coses totes que, actualment, són ja gairebé tan habituals en aquest temps com poden ser-ho les cançons de Nadal. Però, és aquesta exactament la millor manera de reaccionar? No seria més eficaç fer allò que l'evangelista sant Lluc fa tantes vegades en les paràboles: prendre exemple per contrast? Si els comerciants preparen amb tant temps els ciutadans perquè s'ambientin en allò que ells volen que facin —comprar, comprar, comprar...— no haurem de pensar nosaltres, els cristians, com preparem els ambients en els quals ens movem, i com ens preparem nosaltres mateixos, per celebrar el misteri del naixement del Senyor? Oi més en aquests anys, marcats per la imminència del Tercer Mil·lenni.

Ja tenim l'Advent!, podem respondre. Sí, és cert, i cal celebrar-lo amb tanta intensitat com ens sigui possible, en la fidelitat al seu ritme litúrgic, als seus textos tradicionals. I tenim els sagraments, l'Eucaristia i la Penitència sobretot. És,

sens dubte, allò més important. Però em sembla que hauríem de ser més amplis i extensos en l'esforç de preparació.

La tradició de la pietat popular ens dona una colla d'iniciatives que han estat durant força temps ben vives entre nosaltres, i encara ara ho són en altres llocs: el calendari d'Advent, per exemple (alerta, però, que no siguin les imatges d'un conte; sinó la imatge del pessebre...; també això és significatiu); la novena de la Immaculada, amb una predicació adequada, no necessàriament circumscrita a la homilia de la missa, i ben situada a l'interior de l'Advent, temps marcat per excel·lència; la mateixa novena de Nadal, que es pot perfectament enllaçar amb el procés de les antifones O, de la setmana prèvia al 25 de desembre; la preparació del pessebre, no tant com un esforç artístic —també, evidentment, si es possible— que com un esforç catequètic; l'aprenentatge de cançons de Nadal, les millors que es trobin entre les populars, etc...

Convocar el poble fidel a aquestes iniciatives, promoure-les amb entusiasme, participar-hi amb gust..., és, d'una banda, una manera d'ajudar a la celebració mateixa de l'Advent, i d'altra banda, és el testimoni que la preparació de Nadal és, per als cristians, molt més ampla i vital que les lluminàries dels carrers i la compra d'obsequis, sense necessitat d'excloure-ho.

Lectures Bíbliques

Diurne XXXII de durant l'any

Lectura primera

2M 7:1-2, 9-14

surt de llavis que no enganyen.

El Rei del món ens ressuscitarà a una vida eterna

Lectura del segon llibre dels Macabeus

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots va dir: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares».

El segon, a punt d'expirar va dir: «Tu, ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna».

Després d'aquests va ser torturat el tercer. Va treure la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, va estendre les mans sense por i va dir amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt». El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures.

Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida».

Salm responsorial

16:1, 5-6, 8b i 15 (R.: 15)

Escolteu-me, Senyor, demano justícia,
escolteu el meu clam;
oïu atentament la meua defensa,

R.: Quan em desvetlli,
us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits,
avancen segurs per les vostres rutes.

Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu;
us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. **R.**

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales.

Jo vinc a veure-us demanant justícia.

Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. **R.**

Lectura segona

2Te 2:16-3:5

*Que el Senyor us faci constants
en tota mena d'obres bones i de bona doctrina*

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant, i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina.

Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui per tot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor

encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

Al·leluia

Ap 1:5-6

Jesucrist és el primer ressuscitat d'entre els morts.

Que li sigui donada la glòria i el poder
pels segles dels segles.

Evangelí

Lc 20:27-38

Déu no és de morts, sinó de vius

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquells temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. [Per això li proposaren aquesta qüestió: «Mestre, Moisès ens va prescriure que si un home casat mor sense fills, el seu germà es casi amb la dona del difunt, per donar descendència al seu germà. Doncs bé: hi havia set germans. El primer, que era casat, morí sense fills. El segon, el tercer, i així fins al setè es van casar amb la dona del difunt i van morir sense deixar fills. Finalment ella també va morir. Aquesta dona, per tant, en la resurrecció, de quin dels set serà l'esposa? Perquè tots set s'hi havien casat.»]

Jesús els va respondre: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció, són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius perquè, per a ell tots viuen».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

SETMANA XXXII DE DURANT L'ANY

(Salteri: setmana 4)

NOVEMBRE

12. Diumenge XXXII de durant l'any.

Verd. Lectures: 2 Macabeus 7:1-2.9-14 / Salm 16 / 2 Timoteu 2:16-3:5 / Lluc 20:27-38.

ALTRES CELEBRACIONS: *El Patrocini de Nostra Senyora*. Sts. Josafat, b. mr.; Emilià (o Millà) de la Cogolla, pvre.; Nil, ab.; Ruf, b.

Festa Major: a Porrera i a Pau.

13. Dilluns. Verd. Fèria. Lectures: Saviesa 1:1-7 / Salm 138 / Lluc 17:1-6. Si es vol: Blanc. Sant Leandre (MLI).

SOLSONA: Blanc. Sant Lleó el Gran (MO).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Dídac d'Alcalà, franc.; Estanislau de Kostka, s.j., cf.; Eugeni, b.; Homobó, cfr.; Sta. Enata, vg.

14. Dimarts. Verd. Fèria. Lectures: Saviesa 2:23-3:9 / Salm 33 / Lluc 17:7-10.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Josep Pignatelli, s.j., cfr.; Hipaci, b. mr.; Serapió, mr.; Jocund, b.; Sta. Veneranda, vg. mr.

15. Dimecres. Verd. Fèria. Lectures: Saviesa 6:1-11 / Salm 81 / Lluc 17:11-19. Si es vol: Blanc. Sant Albert el Gran (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Eugeni, arc.; Leopold, emperador; Abib, diaca, mr.; Luperi i Didier, bs.

16. Dijous. Verd. Fèria. Lectures: Saviesa 7:22-8:1 / Salm 118 / Lluc 17:20-25. Si es vol: Blanc. Sta. Margarida d'Escòcia (MLI). Blanc. Sta. Gertrudis (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Edmond i Fideuci, bs.; Rufi, Elpidi, Eustoqui i Valeri, mrs.

17. Divendres. Blanc. Sta. Isabel d'Hongria (MO). Lectures: Saviesa 13:1-9 / Salm 18 / Lluc 17:26-27.

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Iscle, mr.; Gregori Taumaturg, b.; Alfeu i Zaqueu, mrs.; Hug de Faringdon, mjo. mr.; Sta. Victòria, mr.

Festa Major: a Bàscara, Breda, Conesa, Rajadell i St. Pol de Mar.

18. Dissabte. Verd. Fèria. Lectures: Saviesa 18:14-16;19:6-9 / Salm 104 / Lluc 18:1-8. Si es vol: Blanc. Dedicació de les Basíliques de St. Pere i St. Pau, Roma (MLI). Lectures: Fets 28:11-16.30-31 / Salm 97 / Mateu 14:22-23. BARCELONA: Dedicació de la catedral (catedral, S/diòcesi, F).

ALTRES CELEBRACIONS: Sts. Ot, ab.; Romà, diac. mr.; Bàrul, nen mr.; Aureli, mr.

Festa Major: a Lloret de Mar, i Sedó.

Entre la fidelitat i l'esperança

(2Ma 7:1-2.9-14)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La perícopa

El segon llibre dels Macabeus és obra d'un redactor anònim que compendia en un de sol els quatre llibres de què consta l'obra de Jàson de Cirena (2Ma 2:23). L'obra pertany al gènere de la història retòrico-patètica, que remarca el contrast entre la crueltat dels enemics del poble de Déu i l'heroïtat del testimoniatge dels fidels israelites, en una narració plena de xifres exagerades, de diàlegs creats per l'autor, que a més li plau inserir-hi fets miraculosos, atent sobretot a suscitar reaccions emotives en el lector, de cara a oferir una obra d'edificació. Malgrat l'estil, l'obra té un considerable valor històric. La nostra perícopa pertany a la secció que ens relata la persecució dels jueus en temps d'Antíoc Epifanès (cc. 5-7). Després d'una reflexió sobre el sentit providencial de la persecució (6:12-17), el compilador ens narra dos exemples corprenedors, dos testimonis de resistència heroica a les lleis impies d'Antíoc IV: el martiri d'Eleazar, mestre de la Llei i noble ancià (6:18-31) i el cruel martiri de set germans i de la seva mare, que ocupa tot el c. 7. La perícopa litúrgica ofereix una petita selecció d'aquest relat, que val la pena de llegir íntegrament al marge de la celebració, per copsar-ne tot l'abast de la teologia del martiri i de la resurrecció dels justos, que hi és exposada a través de la progressió en les respostes desafidores que els set germans dirigeixen al rei. El relat és compostat sobre el fons d'un fet real, que havia colpit profundament el poble, i que aquest havia conservat en la seva memòria històrica. Per això en la versió que n'ofereix el nostre narrador no es mencionen els noms dels màrtirs, ni el lloc i la data del martiri, mentre que s'estén en la descripció del refinament de les tortures i la crueltat del botxí.

Testimonis de fidelitat

Enmig de la persecució i de la corrupció dels dirigents del poble, l'exemple d'aquesta família és un clar testimoniatge de fidelitat a Déu, al poble jueu. Amb aquest relat, el narrador ens diu que l'heroïtat i la fidelitat no són únicament patrimoni dels homes fets i nobles. També els infants, adolescents i joves, més encara, fins i tot les dones, saben mostrar-se valents i fidels en la persecució, amb l'ajuda de Déu: «El Senyor Déu ens veu i realment sent compassió de nosaltres» (v. 6a). En el v. 2 es posa en boca d'un dels set germans la confessió de la seva fidelitat: «Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares» (Cf. vv. 9.23b.30). La

valenta confessió i la ferma actitud dels màrtirs sorprèn els mateixos perseguïdors: «El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures» (v. 12). El gran elogi, però, del narrador se l'emporta la mare: «Que n'és d'admirable i digna d'un bon record, aquella mare que en l'espai d'un sol dia contèmpla com morien els seus set fills, i ho aguanta animosa per l'esperança en el Senyor! Plena d'un seny noble i sostenint amb ànim viril el seu esperit de dona, anava encoratjant cadascun d'ells en la llengua dels seus pares» (vv. 20s.). L'esperit nacionalista del relat és evident. L'autor ens diu com en aquest cas la fidelitat a Déu està en la mateixa línia de la fidelitat a la nació jueva i a les seves religió i cultura contra la infidelitat de l'invasor-perseguidor de la religió i de la nació.

Esperança en la resurrecció

La tria de fragments de la narració que la perícopa litúrgica fa és en funció del que llegirem després en l'evangeli sobre la resurrecció dels morts i la vida futura (Lc 20:27-38). «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna» (v. 9). Els justos tornaran a la vida amb la integritat dels seus membres sacrificats en el martiri (v. 11). Aquesta és l'esperança que dóna valentia als màrtirs (vv. 14.23b.29b.36). Amb Dn 12:1-3 el nostre text proclama per primera vegada la fe en la resurrecció dels morts. Es tracta de la resurrecció de tot l'home, d'acord amb la mentalitat hebrea, i no únicament de la supervivència de l'ànima. La revelació de la vida en el més enllà s'anà explicitant de mica en mica. Israel pensava que en morir, els difunts anaven a reunir-se amb seus avantpassats en el *xeol* on portaven una existència purament passiva (Cf. Jb 3:13-19 SI 6:6). És amb motiu de la crisi macabèa que s'afirma que els justos que han donat la vida per la Llei tenen garantit l'accés a una vida perdurable, mentre que els impius perseguïdors seran exclosos de la resurrecció per a la vida: «Ara que morim en mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dóna de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida» (v. 14), tot i que aquests no s'escaparan pas del judici de Déu (vv. 13.31.35-36). Serà en el Nou Testament que trobarem la revelació plena de la resurrecció de tota la humanitat: «Ve l'hora que tots els qui són als sepulcres sentiran la seva veu —del Fill de l'home— i en sortiran; els qui hauran fet el bé, per a ressuscitar a la vida, i els qui hauran obrat el mal, per a ressuscitar condemnats» (Jo 5:28-29 Cf. també la lectura de l'evangeli d'avui).

Retrats bíblics intencionats

De mags i de màgia

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Crec que poques persones d'aquest país podran afirmar com jo que no han vist mai la pel·lícula de Cecil B. de Mille *Los diez mandamientos*. Me n'he lliurat de jove i també en la meua etapa de professor de religió. El llenguatge grandiloqüent d'aquest director, és contrari a les meves conviccions sobre l'acció de Déu en el transcurs de la història. Ignora també la profunditat de l'experiència mística.

La convicció de Moisès després de l'episodi de l'esbarzer que no es consumia, en el desert, no provenia d'unes demostracions, ni d'una arrogància militar. El que havia passat era, pura i simplement, una comunicació per via intuïtiva, que exclou totalment qualsevol dubte personal.

En la descripció de les entrevistes amb el Faraó i la seva cort, apareixen com a comparses del sobirà els mags. Cal advertir que a la Bíblia, els mots mags i màgia, tan de moda en el llenguatge televisiu d'avui dia, apareixen 23 vegades. En l'episodi que avui recordem, la seva actuació té una certa gràcia, Moisès i Aaron tenen la seva vara que es converteix en serp; els mags d'Egipte també ho aconsegueixen amb les seves, però la dels hebreus es menja les altres. Una curiosa manera d'entaular una guerra. Us imagineu com seria d'interessant, que els peixos grossos actuals fessin, per satisfer la seva ambició, una cosa semblant? M'estic imaginant que en un lloc remot del cosmos, per més inri, proper a un mític forat negre, es creés una plataforma artificial, i allí transportessin les bandes rivals les seves millors armes: les químiques i les bacteriològiques, sense oblidar les termonuclears, i en un moment donat, s'iniciés el conflicte. Guanyaria el país, les armes del qual destruïssin les del

contrari, però sense que hi hagués cap baixa ni vexació humana. Una guerra així, malgrat que fos injusta per les seves despeses, resultaria molt més divertida.

Les conteses entre mags no aconsegueixen res i comença una nova etapa en l'actuació de Déu a favor del seu poble, són les famoses plagues. Quan Déu actua en una geografia concreta i en un moment històric determinat, la seva actuació no determina unes conclusions evidents. Aquí no hi ha coneixement intuïtiu, aquí cal un fer purament discursiu, i en aquesta feina no sempre s'encerta. Que ho diguin sinó els investigadors de la mena que siguin. El progrés en la veritat és el seu goig i la seva aventura, la possibilitat de l'error, la seva creu més pesada.

Déu meu, quin bé de Déu de disquisicions abstractes se m'ocurreixen avui! Ara passo a explicar una cosa gairebé divertida, si no hagués estat tràgica per a molts. Em refereixo a les famoses plagues.

Tots hem vist alguna vegada en un lloc un diposit d'aigua tenyit d'intens color vermell-marronós. Les algues no tenen clorofil·la i ens mostren el seu altre pigment, la xantofil·la. Ens sorprenen o ens fan fàstic aquestes aigües. Com també va passar entre els egipcis.

Una sèrie de fenòmens naturals adversos es van succeint un darrere l'altre, mosquits i tàvecs, quan no hi ha, els insecticides, epizootias diverses, la pedregada devastadora de les collites, la temible invasió de llagostes, encara avui dia terrible per als cultius, malgrat alguna absència inesperada. Situacions col·lectives que se succeeixen, mentre el poble hebreu sotmès a esclavatge, demana llibertat insistentment.

Els esclaus tenen un cabdill que no es cansa mai de reclamar els seus drets i de mantenir el coratge del seu poble. La situació és enutjosa per a tots i cal trobar una sortida, aquesta no arribarà fins una data assenyalada per als seus ancestrals costums. La propera setmana us en parlaré.

Programa del curs 95-96

Escola de Pregària

presidida pel Sr. Cardenal

DIJOUS 9 de novembre
14 de desembre
11 de gener
1 de febrer
7 de març
11 d'abril
9 de maig
6 de juny

Recessos

Advent dissabte dia 25 de novembre

Trobades

Jornada Mundial de la joventut

23 de març

Una trobada diocesana per a tots els joves de la diòcesi

Romiatge de Confirmació

Una trobada per als joves que es confirmen al llarg del curs

11 de maig

Formació

Curs per Animadors en la Pastoral Juvenil

En aquesta ocasió s'incorpora una sessió sobre la Pastoral Juvenil a la llum del Concili Provincial així com, també, la coneixença dels moviments diocesans.

Lloc: Escola de l'Esplai 2 c/ Carolines, 10
Tel. 301 12 77

Edita:

Delegació Diocesana de
Pastoral de Joventut
de Barcelona
c/ Rivadeneyra, 6, 9è.
08002 Barcelona
Tel.: 301 12 77

JOVES

Full de la Delegació de Pastoral de Joventut de Barcelona
Any I - OCTUBRE / NOVEMBRE 1995 Núm. 5

Una pastoral atenta a les opcions

Aquest és un curs amb un clar accent conciliar. La celebració del Concili Provincial Tarraconense ens ha de fer caminar amb trets, actituds i accions que traspuïn el sentit del Concili: *renovar i mobilitzar totes les energies i tota la capacitat d'acció de les nostres diòcesis a la llum de l'Evangeli.*

La Pastoral de Joventut ha estat una de les prioritats del Concili, prioritat en tant que hi ha profunda consciència de l'atenció que mereix el jove des de la responsabilitat i la qualitat. I prioritat conscients del protagonisme que cal que prenguin els joves en aquest créixer i vitalitzar l'Església.

Entre els aspectes indicats en el Concili voldria destacar-ne dos: 1) S'ha d'educar en una fe profunda i generosa que ens disposi a servir i a donar la vida, 2) una pastoral juvenil no és completa si no acaba amb el plantejament seriós de vida.

Ambdues constatacions marquen un important punt d'exigència per a la nostra acció pastoral. Exigència a partir de la realitat que vivim, fruit d'un llarg recorregut pastoral en el qual moltes persones han lluitat, han patit, han construït i han fet créixer molts joves, ara adults compromesos. Però la realitat que vivim és molt canviant i això fa que necessitem una nova interpel·lació que ens faci capaços

d'arribar al jove d'avui i brindar-li un veritable camí de creixement humà i espiritual. És en aquest sentit que hem considerat important marcar com a tema prioritari del curs: *l'acompanyament pastoral als joves.* És necessari que la presència de l'animador sigui una presència capaç d'apropar-se a cada jove i des d'aquest apropament, que ell noti la disponibilitat a poder establir una relació d'acompanyament que li possibiliti anar a fons, a plantejar-se i formular les grans preguntes sobre el sentit de la vida, sobre el com viure la vida, desitjant i concretant passos, compromisos personals que facin real aquest procés de reflexió i creixement. M'atreveria a dir que des d'aquest acompanyament podem fer més possible que la Pastoral Juvenil acompanyi el jove a fer-se seriosos plantejaments de la seva vida. I potser no sigui del tot impossible tendir a una pastoral més de la reflexió i de la contemplació que promogui una acció que no es visqui com una mera activitat, sinó com una expressió d'allò que anem treballant més en l'interior de la nostra persona. I que entenguem que des d'aquest treball interior, restem oberts a l'encontre personal amb Déu, punt d'arribada de la pastoral per als joves.

Rosa Deulofeu

Delegada diocesana de Joventut

SUMARI

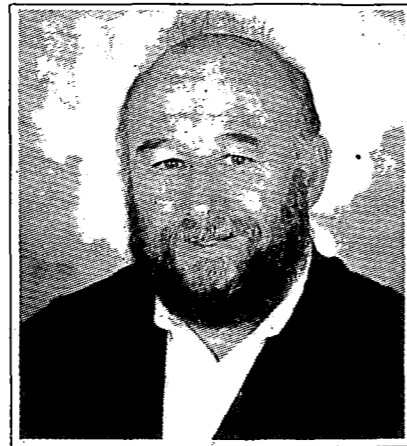
2 «L'acompanyador,
un contemplatiu».
3 Entrevista amb
Gaietà de
Casacoberta.

4 Fitxes de grups,
associacions i
5 moviments. Joves
cristians de parròquia
i CCU.

6 «L'acompanyament et
7 fa sentir acollit per
l'Església». Testimoni
de dos joves amb
experiència
de guiatge espiritual.

Mossèn Gaietà de Casacoberta, delegat de Pastoral Obrera i expert en Pastoral Juvenil

«L'acompanyant ha de ser un contemplador de com Déu actua en una persona»

Gaietà de Casacoberta (Barcelona, 1942), delegat de Pastoral Obrera de la diòcesi de Barcelona, consiliari federal de la JOC i expert en Pastoral Juvenil, reflexiona sobre com el mateix Jesús ens ensenya en l'Evangeli com educar en la fe a aquells que Déu ha posat en les nostres mans. Jesús fou el primer *acompanyant* i d'ell hem d'aprendre'n les actituds: Mossèn Casacoberta assegura que «l'acompanyador ha de ser un contemplatiu, un entusiasta de la contemplació de l'obra que Déu va fent en una persona».

—Cal començar per dir que l'acompanyament a un jove parteix d'una crida prèvia, d'una atracció del jove per Jesús.

—Sí. Si agafo l'Evangeli i miro com Jesús educa els dotze veig que primer hi ha una crida. El que crida és Jesús, perquè la seva vida atrau. I crida els dotze a ser els seus companys. Ser cristià és ser company de Jesús, fan de Jesús. La resposta d'ells és immediata.

—I aquí s'inicia un procés d'educació per als cridats.

—I aquest seguiment i educació dels dotze, Jesús el fa enmig de la gent. No els separa mai de la vida. És amb el poble, amb els malalts i amb els fariseus que Jesús educa aquests dotze. Si mirem l'Evangeli veiem com Jesús para per comentar el que ells li pregunten, o bé és ell mateix que directament els interroga. A partir d'aquest mateix estar en plena vida,

Jesús els fa uns comentaris i unes preguntes sobre quina ha de ser la manera d'actuar davant del que ha passat. Una altra cosa que Jesús fa és veure les coses i ensenyar a veure-les. Per exemple en el cas d'aquella vídua que dóna una moneda al temple. A partir d'aquell fet, Jesús els ensenya a veure i a valorar en la justa mesura el fet. Jesús veu i interpreta les coses i ensenya a veure les coses com ell.

—Una altra cosa que podem aprendre de l'Evangeli és que educa els Dotze a partir de l'acció i la pregària.

—Sí, això ho veiem en el cas de la multiplicació dels pans, o quan els envia a guarir i predicar l'Evangeli. Evidentment, Jesús també els educa a anar contra el mal i les seves manques de fe. Fins i tot, després de la resurrecció els critica no haver cregut en les seves paraules. Sap educar des de la manca de fe: I, com dèiem, Jesús també els educa en la seva pregària. I així en l'Evangeli veiem com moltes vegades Jesús torna de preguntar, o sigui que el veuen preguntar i, sobretot, en els moments claus, com abans de cridar-los, abans de la Passió, etc.

—Una altra d'aquestes actituds

que vostè destaca és l'educació contra la por de la mort i el sofriment.

—Efectivament, Jesús mira d'assegurar els Dotze contra la por de la mort i del sofriment. Hem dit que educar és fer companys. Jesús crida els deixebles a viure el seu Evangeli, i, per tant, sap que el món els rebutjarà, i que hauran de lluitar. Jesús vol que aquests dotze fruitin, però per arribar fins aquest fruit només es pot passar a través del sofriment.

—D'aquestes actituds de Jesús en l'Evangeli ha d'aprendre l'acompanyant del jove d'avui.

—I també, evidentment, una cosa fonamental és que ell no parteix mai de zero. Un acompanyant és algú que ha estat acompanyat. I per tant,

té l'experiència sobre la qual ha reflexionat, il'ha valorat i corregit. No surt de zero. I amb aquestes actituds de Jesús que hem esmentat, acull una manera de ser, una experiència que s'ha viscut en un determinat lloc i en unes circumstàncies. I, ja que parlem d'acompanyament a joves, fa el guiatge d'algú que ja és però que encara ha d'emergir. Acompanya a qui és i al qui neix. Un jove és algú amb passat però sobretot amb futur. Aquest jove encara és una

«L'acompanyant ha d'ampliar al màxim l'horitzó del jove sense fer-lo relativista»

ència que s'ha viscut en un determinat lloc i en unes circumstàncies. I, ja que parlem d'acompanyament a joves, fa el guiatge d'algú que ja és però que encara ha d'emergir. Acompanya a qui és i al qui neix. Un jove és algú amb passat però sobretot amb futur. Aquest jove encara és una

ment d'algú que t'ajuda a veure-hi.

—X.G. Jo, per ser sincer, no el vaig demanar, aquest guiatge, em va venir com quelcom que Déu ja tenia destinat per a la meua vida, i crec que em va anar preparant el camí per a descobrir-lo. De primer, penso que em nasqué una inquietud, alimentada pels testimoniatges d'altra gent creient que m'envoltava, probablement molt més compromesa i formada que no pas jo, i amb un riquíssim fons de pregària. Però no rau només en aquesta inquietud la meua descoberta de l'acompanyament, sinó que hi veig com a fonamentals els esdeveniments de la meua vida, dels quals maldava per esbrinar-ne els perquè. Ha estat fruit d'aquestes vicissituds que la meua experiència de Déu ha estat més profunda i això m'ha dut al reclam gairebé inconscient d'una relació amb Ell més constant i més a fons, per sentir la seva veu i no sols la meua. I això puc dir que m'ho ha donat l'acompanyament espiritual.

—E.J. El que és important és que quan et sents acompanyat et sents acollit per l'Església, i ja no et dones trompades sense rumb, sinó que

comences a sentir una identitat de comunitat d'Església i, sobretot, et proporcionas les respostes que abans no tenies. Mentre camines, vols agafar tantes dreceres per arribar abans als llocs que al final et perds quan més creus que coneixes el terreny. És meravellós anar acompanyat quan això passa, perquè sempre, amb pregària i aquesta direcció espiritual, tornes a la casa del Pare. Sé que sense el meu acompanyant encara estaria amb el meu vestit de la fe del dia de la Primera Comunió, i el tindria ple de pols.

—X.G. La meua direcció espiritual ha sorgit de la conversa, de la confiança, de la valoració i de la pregària. Ha sofert una evolució des del principi, quan em centrà la imatge desdibuixada del Pare, fins ara, que amb un bagatge encara curt em fa conscient de l'amor de Déu i del fet que jo sigui instrument per irradiar-lo. Procu-

mantenir constants aquestes xerrades amb el mossèn que em duu

el guiatge, perquè crec que és essencial: El dia de demà tot el que he après de Déu a través d'ell espero poder-ho donar als altres. De moment encara són petites dosis, però és qüestió de seguir caminant.

David Vidal i Castell

Eva Jiménez i Xavier Gispert, joves amb experiència d'acompanyats

«L'acompanyament et fa sentir acollit per l'Església en una edat de moltes preguntes i poques respostes»

Xavier Gispert i Eva Jiménez són dos joves de la diòcesi de Barcelona de 22 i 21 anys que han rebut el suport de l'acompanyament en aquells anys difícils de la vida, quan et trobes amb tot de cruïlles i encara busques el veritable rostre de Déu i el lloc que ha d'ocupar en la teva existència. Tots dos han treballat i treballen en parròquies i col·laboren activament en la Pastoral Juvenil diocesana a través de la Delegació de Joventut. Conversen per als lectors sobre la seva experiència com a acompanyats.

—*Xavier Gispert.* Fins fa tot just un parell d'anys i mig, jo desconeixia què era l'acompanyament al jove, entès com el guiatge espiritual, com a font de formació i direcció personalitzada de la nostra vida cap a Déu. Per part dels meus pares vaig rebre una fe hereditària i un acompanyament basat en l'educació i en la vivència en família de tot un seguit de valors cristians. Va ser més endavant que, a través de la Catequesi i la Confirmació, vaig fer-me meva aquella fe inicial.

—*Eva Jiménez.* Sí, després de viure la fe com una nena passes a viure-la com una adolescent, i és un moment de moltes preguntes i poques respostes, quan comencen els canvis físics i psíquics, l'edat del pavo. Tot està

una mica desordenat. És quan comencen les inquietuds, i el vestit de la fe que vas dur en la Primera Comunió et comença a quedar petit. Aleshores, algú escolta o sap veure la teva demanda de *voler més canya*, de tenir set de Déu, i et fan una proposta que amb els ulls expectants acceptes com un repte en el teu camí de creixença. Va ser així com em van proposar que iniciés el meu acompanyament. Va ser, en resum, un repte, i jo tenia set de Déu.

—*X.G.* Sí, jo també, però era lluny de posar la meua vida a disposició de Déu, i de posar-lo a ell davant meu

perquè guiés els meus passos. Sabia de la seva proximitat però encara no el veia en els altres, en la meua vida, cosa que el guiatge m'ha permès visualitzar al meu interior.

—*E.J.* A mi, essencialment, l'acompanyament m'ha permès redescobrir Jesús i el Pare, i m'ha proporcionat un creixement en la meua experiència religiosa. També ha estat molt important el camí del coneixement d'un mateix: aprens a conèixer-te amb les teves virtuts i defectes. Ets conscient, en definitiva, dels talents que Déu t'ha donat i mires d'invertir per multiplicar-los. Això m'ho ha donat l'acompanya-

terra en la qual es pot sembrar.

—**L'acompanyant acostuma a topiar amb una relació amb l'Església que sovint els primers anys és problemàtica.**

—L'experiència d'Església pot ser molt oberta o més tancada. En aquest sentit, pot estar limitada al petit grup i s'ha de passar a fer-la de l'abast del moviment o de la parròquia, i s'ha d'anar eixamplant. També és important la seva relació amb el món que l'envolta, com s'hi compromet, etc.

—**Es tracta, doncs, d'ampliar els horitzons.**

—Es tracta d'ampliar el seu horitzó fins a l'universal, és a dir, que s'adoni que a tota l'Església i arreu del món hi ha molta gent bona i moltes coses a fer, que no sols hi ha el meu grupet, sinó que molts d'altres també treballen pel mateix encara que siguin diferents. I convé ampliar al màxim aquest horitzó però sense fer-lo mai relativista.

—**A més, considerant que un jove viu sovint molts ambients i és**

molt receptiu en tots ells.

—Trobo que el que és més important és unificar totes les experiències de vida que té el jove. Hem de valorar totes les experiències, sense deixar-ne cap, i que totes vagin fent un tot en ell.

—**Algú pot al·legar que l'acompanyament és una mena de dirigisme que ofega la llibertat d'opcions del jove.**

—El que és cert és que cal contemplar la conveniència, segons les èpoques, de conduir des de prop i des de lluny. Quan estàs en grups amplis veus que hi ha etapes que has de conduir un jove de lluny i hi ha etapes que l'has de conduir de prop. Potser a començament i final de curs s'ha de prémer l'accelerador per veure quin pla té o quin balanç en fa, i, durant altres etapes has de conduir-lo de lluny, sense que ell se senti

massa seguit, que se senti realment lliure.

—**I una cosa fonamental deu de ser el coneixement de l'entorn del jove que té l'acompanyant.**

—Els acompanyants s'han de fer unes preguntes: si coneixen la història d'aquella persona, la família, l'es-

cola, el barri, el poble, els amics, la parròquia, el moviment... Si coneixem realment les seves qualitats humanes i, l'atractiu per Jesucrist, la seva relació amb el món. Arabé, el més important de tot

seria que un acompanyant és un contemplador de l'obra que Déu va fent en aquella persona. L'acompanyador ha de ser un contemplatiu i ha de ser una persona que d'alguna manera sigui un entusiasta de com Déu treballa en una persona.

David Vidal i Castell

«El més important és unificar totes les experiències de vida que té el jove»

FITXES INFORMATIVES SOBRE MOVIMENTS I ASSOCIACIONS DIOCESANS

Nom FEDERACIÓ DE GRUPS DE JOVES CRISTIANS DE PARRÒQUIES

Seu Central

c/ Aprestadora Núm. 3-5 CP. 08902 Població L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon (93) 332 78 98 Horari d'assistència al públic Dimecres i divendres de 17.30 a 19.30 h.

Finalitats

"J.C.P." són grups de joves cristians de parròquies, que com a servei a l'Església Diocesana de Barcelona, vol coordinar tots aquells grups de joves que, des d'un projecte de Pastoral Juvenil comú, opten "des de" i "per a" les seves parròquies.

Destinatari

Joves cristians a partir de 16 anys.

Trets bàsics de l'evolució històrica

1. Fa 8 anys que iniciem la coordinació per a cobrir un espai que no estava atès.
2. Partim de l'Església i participem plenament en les seves celebracions i serveis.
3. Hem anat configurant una metodologia i estil propi.

Objectius generals en aquests moments

Ja consolidats oferim aquest servei a qui el demani.

Activitats que realitza i amb quina freqüència

- Trobada general el 1r. diumenge d'Advent.
- Espais de pregària: una a la Quaresma i una a la Pasqua.
- Convivència de dilluns a dimecres sant per preparar la celebració del Triduum Pasqual.

Serveis que ofereix

- Escola de formació, 1 cop al mes.
- Espais de silenci i reflexió als 3 recessos.
- Exposició de recursos metodològics: 3 matins a l'any.

Publicacions que edita

- Material de formació pels animadors de grups de joves.
- Material per la trobada de preparació de Pasqua (ús intern).

Altres aspectes a considerar

Volem, respectant l'estil i el procés de cada grup, acompanyar la vida des de l'Evangeli.

FITXES INFORMATIVES SOBRE MOVIMENTS I ASSOCIACIONS DIOCESANES

Nom CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS

Seu Central

c/ Villarroel Núm. 81 CP. 08011 Població Barcelona

Telèfon (93) 323 33 68 Horari d'assistència al públic 16.30-21.30 h. (dilluns a divendres), 10-14 h. (dissabtes) i 18-21.30 h. (diumenges)

Finalitats

- Centre obert i d'acollida.
- Centre de voluntariat que organitza activitats.
- Oferta de serveis per universitaris.

Destinatari

- El col·lectiu estudiant universitari i públic en general.

Trets bàsics de l'evolució històrica

Té 15 anys d'història. Sempre ha pretès fer el servei que fa.

Objectius generals en aquests moments

- Qualitat en l'acollida.
- Qualitat en l'oferta.
- Creixement.

Activitats que realitza i amb quina freqüència

- Activitats cada setmana. De caràcter cultural, social, confessional, lúdiques.

Serveis que ofereix

- Punt d'informació juvenil.
- Biblioteca i altres "teques".
- Borsa de pisos i de treball.

Publicacions que edita

- Butlletí trimestral de caràcter intern.

Altres aspectes a considerar

El voluntariat és qui dona vida al centre.